

BUSSEN OG VI-OSLO-

Mrs. F. J. Woodman - Trondheim

Smaasappelstrøat 108

Den Haag

Holland

DE BUS EN WIJ

DE BUS EN WIJ

Een simpel reisverslag van 27 blijde mensen tijdens een kostelijke kampeerreis van 14 juli tot en met 4 augustus 1962 naar Noorwegen

Samengesteld door Geer Voortman aan de hand van het reisjournaal

Illustraties van Fri Voortman-Visscher en Piet Vink

Algehele typografische verzorging door Lizzy Jongenburger

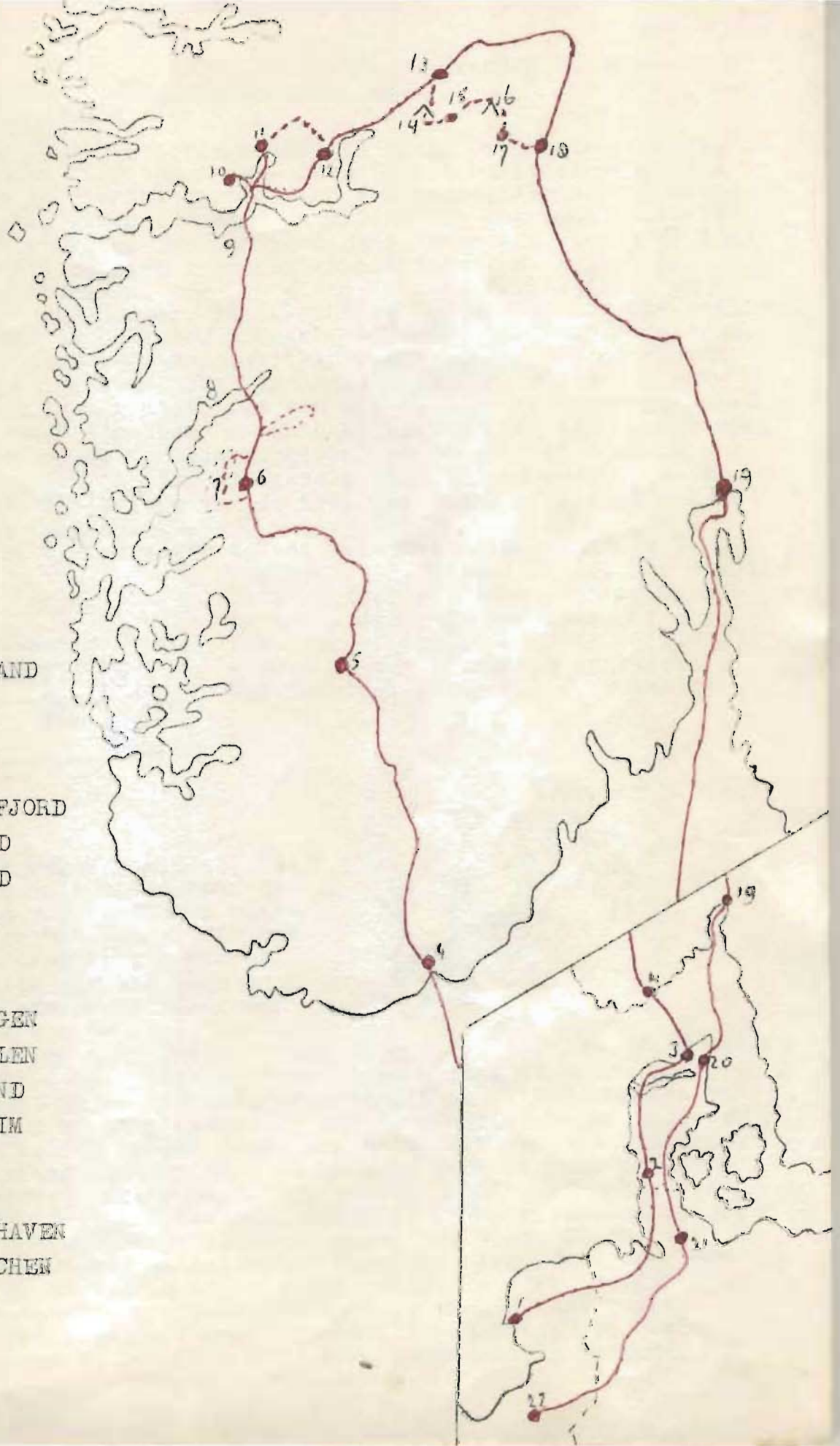

DEELNEMERSLIJST

=====

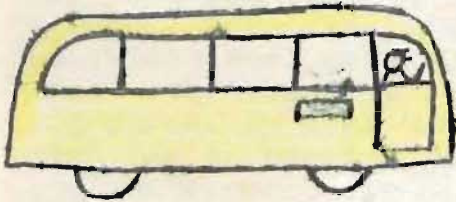
L. van Beek leider	<u>Balk</u> Bloemstraat 6
Betsy van der Heide ass.-kamplidster	<u>Balk</u> Dubbelstraat 31
Iemke Ottema chauffeur	<u>Balk</u> Z.W.H.-straat 18
Henk Aarts	<u>Amsterdam</u> Zeeburgerpad t/o 35
Kiek Aarts	<u>Amsterdam</u> Zeeburgerpad t/o 35
Sven Aarts	<u>Amsterdam</u> Zeeburgerpad t/o 35
Henk Berends	<u>Deventer</u> Van Hœvellstraat 1
Gerda Boeder	<u>Utrecht</u> Catharijnesingel 101
Gerda Draayer	<u>Rotterdam</u> Jaersveltstraat 59b
Gonnie Duits	<u>Wormerveer</u> Billitonkade 19
Rienk de Groot	<u>Utrecht</u> Catharijnesingel 101
Non Hagemeyer	<u>Apeldoorn</u> Juliana Ziekenhuis
Marten van der Heide	<u>Balk</u> Dubbelstraat 31
Kitty van der Hoek	<u>Duivendrecht</u> Hortensiastraat 8
Ferdinand Jager	<u>Vledder</u> Doldersum 12
Lizzy Jongenburger	<u>Den Haag</u> Fuutlaan 8
Herman Jonkers	<u>Dordrecht</u> St. Jorisweg 52
Gerda Köpcke	<u>Apeldoorn</u> Brinklaan 33
Fijko Ronner	<u>Leeuwarden</u> G. Japicxstraat 34
Kees Rotmans	<u>Rotterdam</u> De Quackstraat 41 'a
Piet Vink	<u>Amsterdam</u> Amaliastraat 3 ^I
Miep Vlek	<u>Amsterdam</u> Waverstraat 87 ^{III}
Fri Voortman	<u>Den Haag</u> Sinaasappelstraat 108
Geer Voortman	<u>Den Haag</u> Sinaasappelstraat 108
Dick Vreugdenburg	<u>Amsterdam</u> Churchillaan 72 ^{II}
Wies de Waard	<u>Apeldoorn</u> Van Swietenlaan 14
Annie Zwartepoorte	<u>Zwolle</u> Vechtstraat 84

1. BALK
2. TONDER
3. HIRTSHALS
4. KRISTIANSAND
5. BYKLE
6. ODDA
7. FOLGEFONN
8. HARDANGERFJORD
9. SOGNEFJORD
10. BALESTRAND
11. FJAERLAND
12. HAFSLO
13. RØYSHEIM
14. GØLDHOPIGGEN
15. SPITERSTULEN
16. GLITTERTIND
17. GLITTERHEIM
18. BESHEIM
19. OSLO
20. FREDERIKSHAVEN
21. KALTENKIRCHEN
22. DEVENTER

Het begon op een zaterdagmiddag in juli. Om precies te zijn op de 14de en het liep tegen drie uur. Op het parkeerterrein aan het Leidseveer in Utrecht vormde zich een bescheiden oploopje van mensen, afkomstig uit het westen en midden van ons land, plus één meneer uit het noorden. Dat was Ferdinand, maar dat wisten we toen nog niet. Hoe hij zo diep gezonken kwam weten we nu nog niet! Temidden van reistassen, rug- en plunjezakken, film-, foto- en kijkapparaten, werden daar, in afwachting van de bus die ons naar het verzamelpunt in Balk zou brengen, beleefde gesprekjes gevoerd, waarvoor het schone weer ongetwijfeld een belangrijk deel van de stof geleverd zal hebben. Nee, de ongedwongen sfeer van een paar dagen later was er nog niet. Dat kon ook nauwelijks, want de meesten hadden elkaar maar één keer kunnen bekijken en niet eens gesproken. Dat was geweest op de kennismakings-bijeenkomst op 23 juni in hotel Terminus, ook in Utrecht, gevolg van één van de zeer vele voorbereidingsactiviteiten van de heer van Beek; officieel bekend als leider van reis no. 29-3400 van de N.R.V.

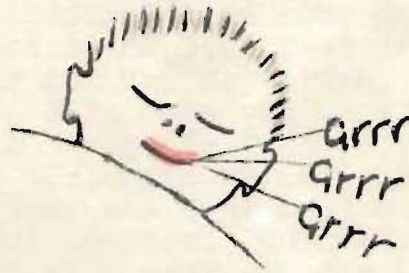
Tegen half vier draaide de ons beloofde crème-kleurige Fiat van de Z.W.H. het plein op, het eerst ontdekt door onze Amsterdamse tochtgenoten, die het jaar daarvoor deze reis ook al hadden gemaakt. Nieuwsgierig en met ontzag aanschouwden we het speciaal voor smalle, bochtige

wegen gebouwde vervoersmiddel, dat ons de komende drie weken naar en door Noorwegen zou leiden en maakten toen kennis met Iemke, die met vaste hand de teugels zou voeren. Voor de gezelligheid was Frederik, zijn zoontje, ook meegekomen. Een kwartier later was de reeds aardig gevulde bus op weg naar Zwolle, waar we aan het station een tweede lichte reisgenoten oppikten. Vervolgens zetten we koers naar Wapenveld, omdat we op het kampeerterrein Ennerveld de tenten en keukenuitrusting moesten bunkeren. Met deze onmisbare requisieten stevig in ons bezit, voerde Iemke ons door de Noordoostpolder het schone Gaasterland binnen, waar we in Balk door de heer en mevrouw van Beek en Betsy, onze toekomstige tweede moeder, in ontvangst werden genomen. De U.L.O.-school, waarover de heer van Beek, tussen de vele, aan het onderwijs klevende vacaties door, de scepter zwaait, stond gastvrij en wagenwijd voor ons open. In de hoogste klas stonden de smakelijk gedekte tafeltjes ons verleidelijk uit te nodigen en vormden een belangrijke stap om aan onze eerste gezamenlijke maaltijd de "gezellige-familie-stemming" te geven, die zo kenmerkend is geworden voor deze luisterrijke vakantie.

Na deze uitermate geslaagde voeding, waaraan het Friesche suikerbrood niet ontbrak, bleken we voldoende krachten te hebben opgedaan om een niet te stuiten hoeveelheid leeftocht de bus in te dragen. De heer van Beek vertoonde ons daarna een geselecteerd aantal dia's, die betrekking hadden op onze reis en vertelde daarbij het een en ander over wat ons in deze vacantie te wachten zou staan. Na ons op deze "slinkse" wijze in de goede stemming gebracht te hebben, vervolgde hij zijn boeiend verhaal met de "onzedelijke" opmerking, dat we de volgende morgen om 5 uur moesten opstaan en na een snel ontbijt om 6 uur zouden starten. Hier kwam de ware aard van ons opperhoofd voor de eerste maal boven. Later is ons getleken dat ieder zoet verhaal een inleiding zou vormen tot een hinderlijk vroege reveille. Gauw hebben we toen onze luchtbedden maar opgepompt en zijn in de slaapzakken gekropen, de beide kunne's gescheiden in de daartoe aangewezen, ver van elkaar liggende slaapklassen. Henk heeft hier z'n eerste nachtelijke concert gegeven; meer fortissimo dan welluidend, maar met zo'n enthousiasme gebracht dat we van tijd tot tijd diep werden. Ook Wies droeg er haar bij om de nachtelijke rust te Haar luchtbed voelde zich thuis in het zilte nat dan op harde vloer en gaf zijn misover te kennen door geniepig te lopen. Herhaaldelijk bijgaande met veel gefluister, baten, ook niet toen ze gang waren. De heer van Beek, holst van de nacht zijn laatste post zat te typen, alarmeerde toen zijn echtgenote, die als de reddende engel met een ander luchtbed (geheel in tact, gelukkig) kwam aandragen.

beroord wakker steentje toe verstoren. blijkbaar meer een koude, noegen daarlangzaam leeg pompen, gepaard mocht niet alleen op de die nog in het

Van Balk naar Tønder

zondag 15 juli

Zoals beloofd, werden we om 5 uur, na een nukkige en korte nacht, door een handnekkig aanhoudende telefoonbel gewekt. In ijltempo werd er een beetje toilet gemaakt en ontbeten, het nachtgoed ingepakt, en klokslag 6 stonden we klaar om op de door de heer van Beek speciaal ontwikkelde roulatic-methode ingebust te worden. Vijf minuten later reden we af, nagezwaaid door de achterblijvende resten van de families van Beek en Oltema. Op dit historische moment verschoot Herman z'n eerste meters film. In één der buitenwijken van Balk werd voor het eerst gestopt; niet voor een hartversterking, maar om Betsy en haar broer Marten, die blijkbaar uit principe niet op school wilden slapen, in ons midden op te nemen. Betsy had voor deze feestelijke dag een paar klompen aangetrokken, die haar in de komende weken op vochtige ochtenden goede diensten zouden bewijzen.

Van dit moment af lag de weg naar Noorwegen voor ons open en zonder aarzelen sloeg Iemke die in, om hem als een lang grijs lint onder de bus te laten verdwijnen. De dauw hing als sluiers

over de velden en de koeien keken ons lodderig na. Een enkele visser staarde geboeid op zijn dobber. De natuur ademde de rust van de zeer vroege ochtend. In de bus lag de situatie enigszins anders. Het tasje van Lizzy, waarin haar paspoort zat, hield zich ergens onder de enorme stapel bagage op. Door een akelig misverstand was het daar terecht gekomen. Na een boeiende worsteling met de monsterberg van lijfgoed en andere zaken, waaruit de heer van Beek als overwinnaar met het tasje tussen z'n tanden te voorschijn kwam, keerde de rust weder in de bus. Intussen waren we Groningen gepasseerd en verscheen de grens bij Nieuwe Schans al aan de einder. Hier werden we als klant niet gewaardeerd, want de reisopdracht gaf Oldenzaal als oversteekplaats aan, zodat de douane-beambten ons eerst niet wilden doorlaten. Ook deze veldslag, mede dank zij de steun van Iemke, werd door de heer van Beek grandioos gewonnen, en in de stralen van de doorbrekende zon reden we triomfantelijk het buitenland in.

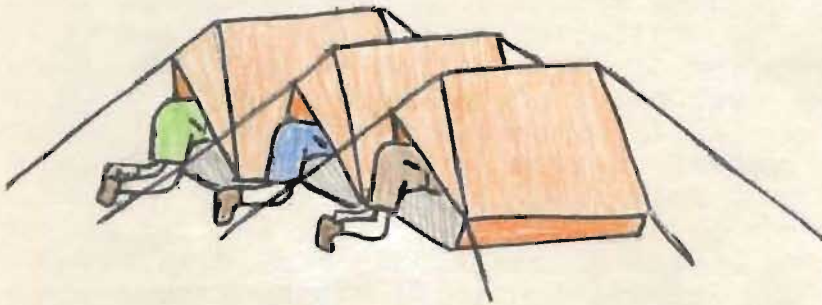
In Oldenburg kregen we gelegenheid een uurtje te luchten. In een typisch koepelvormige konditorei werd onze dorst gelest en na ook nog even de benen gestrekt te hebben, reed Iemke ons via Bremen, waar we de autobahn naar Hamburg negeerden, over Stade naar Wischhafen. Hier kruiste de Elbe onze weg en zagen we de pont net voor onze neus vertrekken. De volgende boot voer ons in een klein uur naar Glückstadt. Hier verlegden we het roer naar het noorden en net reden we rustig over een heel smal weggetje, toen we plotseling weer voor een sloot stonden. Een heel mager pontje, op het eerste gezicht zou je het niet meer dan een half pond geven, lag al op ons te wachten. Toen wij er met ons enorme gewicht opreden, kregen we een ogenblik de indruk dat het zielige dingetje als onderzeeër verder het leven door zou moeten. Tot onze grote verbazing haalden we echter droog en wel de overkant. Bij Brunsbüttelkoog al weer water.

Hier konden we met een gratis Rijksveer het Noord-Oostzeekanaal nemen en we waren zeker niet de enigen die dit plan hadden. Een paar honderd meter lange rij van auto's vormde zich reeds. Om tijd te sparen reden we ze allen voorbij en probeerden op de juist binnen lopende boot te embarkeren, wat vanzelfsprekend door de concurrerende wagens belet werd.

Op dit kritieke moment sprong de heer van Beek uit de bus, zette het oprijdende verkeer stop en gaf met een elegante armbeweging onze bus voorrang. Onder het geloei van protesterende autotoeters reden we de pont op; onze aanvoerder in gestrekte draf er naast hollend. Deze buitengewoon doortastend uitgevoerde, zij het dan niet zo hoffelijke operatie, bespaarde ons veel tijd en gaf wel aanleiding tot lachen. Ook de man in het veerhuis aan de overkant, die kennelijk telefonisch van één en ander op de hoogte was gebracht, had schik in het geval en bekeek ons geamuseerd vanuit zijn hoge uitkijkpost. Na dit spannende avontuur volgden we verder

in noordelijke richting de Grüne Strasze, reden een tijdlang stapvoets achter een hooiwagen om de gewonnen tijd kwijt te raken en na Hussum gepasseerd te zijn bereikten we de Deense grens bij Tønder. Oom Douaan wilde ons persé allemaal uit de bus hebben, maar als beloning kregen we dan ook een stempel in onze pas. Even voorbij de grens reden we de kommunens Lejrplads, Hovedvej 11 te Tønder op, waar we voor die nacht onze tenten zouden opslaan. Het zal toen een uur of zeven geweest zijn en we hadden die dag rond 600 km afgelegd. Het grote, goed geoutilleerde kampeerterrain was druk bezet, maar met enige omzichtigheid kon ons N.R.V.-dorp er nog wel bij. Overeenkomstig de in de bus reeds ontvangen instructies werd het kamp opgeslagen. Eerst gezamenlijk de bus gelost, terwijl vier man zich direct op de keukentent wierpen en na enig geworstel met het ingewikkelde buizenstelsel een zeer aanvaardbare villa deden verrijzen, waarin door drie corveeërs onder leiding van Betsy de eerste warme maaltijd bereid werd. Intussen zetten

de anderen de tentjes op en werd de bagage geborgen. Hoewel het de eerste dag en dus nog wat onwennig was, verliep alles vlot. Alleen de erwtensoep liet even op zich wachten, tengevolge van een tijdelijke technische onvolkomenheid. Het resultaat

was er echter niet minder om en de snert smaakte ons, gezeten in en vóór de keukentent, voortreffelijk. Na de afwas dronken we nog een mok koffie en maakten het ontbijt en de lunch voor de volgende dag vast klaar. Veel meer dan een wandelingetje over het kampeerterrain deden de meesten van ons die avond niet meer en stuk voor stuk verdwenen we in onze tentjes om in Morpheus' armen te kruipen.

Van Tønder naar Hirtshals

maandag 16 juli

Het was nog maar half zes toen één van de ochtendcorveeërs door de N.R.V.-wekker werd overrompeld. Hevig geschokt nam hij afscheid van z'n slaapzak en wakte met zachte hand z'n twee medecorveesters. Het kamp was nog in diepe rust en op hun tenen zetten zij thee en troffen verdere voorbereidingen voor het ontbijt, tot ze om zes uur het genoeg mochten smaken hun onschuldige reisgenoten uit de droom te helpen. Een minderwaardig karweitje, dat nochtans één der meest geliefde kampbaantjes is geworden. Het gevolg van deze sadistische bezigheid was een keur van warrige hoofden, die zich naar de waslokalen spoedden. Met gepoetste tanden leek het leven ons al veel aanvaardbaarder toe en met voortvarendheid begonnen we het kamp af te breken en tussen de bedrijven door te ontbijten. Zoals afgesproken was klokslag half acht de bus geladen en waren we startklaar. Voorwaar een mooie prestatie voor

pas-beginnenden. En toen begon onze trip door Jutland met bestemming Hirtshals. We bleven de route langs de Noordzeekust, de z.g. Grüne Strasse, volgen. Aanvankelijk door tamelijk vlak wei- en bouwland, later door golvend terrein met heide en naaldbos. Een bijzondere aantrekkelijkheid van het Deense landschap vormen de witte kerkjes en de eveneens wit gepleisterde intieme boerderijen, gebouwd om een binnenplaats, die wel iets weg hebben van de Saksische boerderijen bij ons in Limburg. Verder is enkelen van ons de grote verscheidenheid van kleur bij de koeien opgevallen. Naast de voor ons normale zwart- en roodbonten, liepen er koeien helemaal in het zwart (z.g. rouwkoeien), helemaal in het bruin (z.g. chocoladebeestjes) en helemaal in het wit. Wat de laatsten betreft vermoed ik, dat ze vanwege het vroege uur nog in nachtpon liepen.

Intussen waren we al aardig aan elkaar gewend geraakt en leek het er op dat we het goed met elkaar getroffen hadden. Het ging af en toe zelfs zo ver, dat we op elkaars schouder in slaap sukelden, tengevolge van het onmenselijk vroege opstaan, waartoe we door de leider geprest werden. De heer van Beek wist hier echter wel raad op en vertelde op de meest critieke ogenblikken op bijzonder onderhoudende wijze wetenswaardigheden van het land of deed boeiende en vermakelijke verhalen uit de geschiedenis. In Holstebro kregen we gelegenheid om koffie te gaan drinken en het stadje te bekijken. Uit eigen waarneming kan ik vertellen dat de koffie goed was en uit overlevering, dat ook het smørebrød en de rødkrød met fløte er zijn mochten. Het stadje zelf bleek echter nauwelijks de moeite van het bezichtigen waard, ware het niet, dat er toevallig "udvalg" was, oftewel uitverkoop, en dat het daar dan gebruikelijk is dat de gestaldeerde jurken rechtstreeks van de pop verkocht worden, zonder de nodige nazorg. Het gevolg was, dat het er kricelde van de blote juffrouwen in de etalages. Ik wist eenvoudig niet waar ik kijken moest; ik wandelde namelijk met mijn vrouw! Na dit opwindende bezoek werden we weer ingeblikt en onder stralende zonneshijn begon het mooiste gedeelte van de tocht door Denemarken. Heuvels en bossen, met prachtige uitzichten op de Limfjord. Op één der mooiste punten, waar we zowel op de Noordzee als op de Limfjord uitzicht hadden, werd halt gehouden om dit te vereeuwigen. Hier werd ook de basis gelegd voor een bloemenverzameling, welke tijdens het verdere verloop van de reis door Dick ongeremd en onder de meest hachelijke omstandigheden bijeen gesprokkeld zou worden. Fri zocht voor mij een steen uit, mooi van kleur en vorm, maar vooral ook zwaar. Op de mij eigen schuchtere wijze deed ik nog een poging haar af te leiden; het mocht niet baten. Thans staat deze steen, hoewel van Deense afkomst, in onze slaapkamer Noorwegen uit te beelden en ik moet zeggen, lang niet onverdienstelijk.

Daar het niet de bedoeling was op dit kostelijke plekje de rest van de vakantie door te brengen, scheurden we ons los en zetten de tocht voort. Langs de duinstrook aan de Jammerbocht met z'n aardige badplaatsjes bereikten we, na een rit van ± 400 km, in de loop van

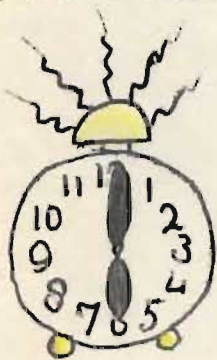
de middag Hirtshals. Onderweg hadden we al een aardig mondje Deens opgedaan. Zo was het voor ons al geen geheim meer dat het kannibaals aandoende beroep van bilslagter bij ons autosloper betekent en dat een knallert eigenlijk een bromfiets is. Je vraagt je wel eens af waarom die buitenlanders het zich zo moeilijk maken. Waarom niet gewoon Hollands gesproken?!

Ons kampeerterrein, Turustforening te Hirtshals, ook al dicht bevolkt, lag gezellig aan de voet van een duin met de vuurtoren er boven op en met een ongehinderd uitzicht op het Skagerak. Met toenemende vaardigheid verrees ons kamp en werden met vereende krachten de aardappelen geschild. Daarna deed een ieder waar hij of zij zin in had. Enkele dapperen doken in het koude (lees: ontaard koude) Skagerak; anderen baden zon. Een groep technici, onder leiding van Aarts Sr., nam het luchtbed van Wies onder handen, dat nog steeds de onhebbelijke gewoonte had om 's nachts lijdelijk verzet te plegen. Intussen hadden Betsy en haar trawanten een voortreffelijk maal bereid, dat in de open lucht en onder gezellige kout genuttigd werd. Het bord van Fijko bleek in de hitte van de gerechten krom getrokken te zijn, wat bepaalde moeilijkheden opleverde. Hij kon nu namelijk alleen nog maar kromme boontjes verwerken! Mijn indruk is echter, dat hij geenzins te kort gekomen is. Hij deed zeker niet onder voor een bootwerker! De avond werd benut voor een verkenningsstocht door het dorp en naar de haven. Later dan bij ons in Holland maakte de zon aanstalten om onder te gaan. Het was voor ons allen een belevenis om op dit noordelijkste puntje van Denemarken een dergelijk mooie zonsondergang te mogen meemaken. Een waardig slot van deze Deense dag.

Van Hirtshals naar Bykle

dinsdag 17 juli

Om "onnozele vacantielijders" ontijdig uit hun slaap te halen is altijd wel een reden te vinden. Zes uur was het deze keer en waarom? Omdat we zo nodig naar Noorwegen moesten vandaag en de bus bijtijds aan de haven diende te zijn om zich nog van een plaats in het ruim te kunnen vergewissen. Een levensgroot zeeschip, de "Shagen", lag reeds zeilree aan het landingshoofd. Om half acht scheepten we

ons in en legden in één adem beslag op de gemakkelijkste stoelen op het achterdek. Een half uurtje later werden de trossen los gecoid en al spoedig was de kust uit zicht. Een troep krijsende meeuwen hield ons gezelschap en bleef ons trouw tot Kristiansand toe. Precies halverwege de overtocht, juist toen wij via de luidsprekers het advies kregen onze horloges een uur voor te zetten, gingen zij over op de Noorse voertaal! Niettegenstaande er een aardig briesje stond was het best uit te houden, vooral toen de jacht op belastingvrije drop, sigaretten, chocolade en spiritualiën werd open gesteld. De hoop dat er nu voortaan een borreltje voor het eten geschonken zou worden is echter nimmer in vervulling gegaan. Hierin is de N.R.V. klein gebleken! Voor hen die zich toch begonnen te vervelen was er in de lunchroom afleiding te vinden. koffie, gebak en allerhande lekkere

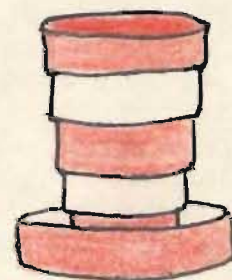
bródjés met smóre legen er voor het grijpen. Precies luilekkerland, alleen duurder. Daar zat ook een "dame" een sigaar te roken; in Dene-marken een heel normaal verschijnsel, maar voor ons frappant genoeg om er telkens weer, kwansuisjes iets vergeten hebbende, de schreden heen te richten.

Na vier en half uur varen liepen we om half twee de haven van kristiansand binnen. Het is een natuurlijke haven, gevormd door een ruime baai, waarin verscheidene eilandjes liggen, op enkele waarvan bijzonder aardige vuurtorens staan. Met ontzag keken we naar de bergen in de verte en probeerden ons voor te stellen wat deze ons in de komende weken zouden bieden. De landing ging gepaard met enige strubbelingen. We hadden nl. geen carnet voor de bus en dat nam de Noorse douane niet. De pijn bleek echter meer te zitten in de veronderstelling dat we Duitsers waren dan in het carnet, want zodra ze hoorden dat we uit Nederland kwamen was er geen vuiltje meer aan de lucht. kristiansand zelf, in 1641 door kristiaan IV gesticht, bezit een fantasieloos stratenplan en is uit architectonisch oogpunt van geen enkele schoonheid. Nadat er een partij

brood was ingeslagen, trokken we dan ook gauw verder, het prachtige Setesdal in. Dit dal is nog pas enkele tientallen jaren voor de buitenwereld ontsloten. Vroeger schijnt hier zilver gevonden te zijn en zo komt men hier en daar nog huisjes of winkeltjes tegen waar men zilveren sieraden kan kopen. De vraag blijft of die inderdaad ter plaatse worden vervaardigd en ze zijn zeker niet goedkoop. Door het dal stroomt de Otra, die dikwijls zo breed is dat er een serie meren door ontstaat. Verder stroomopwaarts verdwijnt deze rivier tijdelijk in het Byglandsfjord. De huizen zijn hier bijna uitsluitend van hout gemaakt. Veel aantrekkelijks zagen we niet op dit gebied. Wel typisch, want in het Volksmuseum bij Oslo bleek ons dat er vroeger wel degelijk veel aandacht aan de architectuur is geschonken. Opmerkelijk is dat de daken vaak met een laag aarde bedekt zijn en geheel begroeid. Deze reeds eeuwenoude wijze van dakbedekking heeft een sterk isolerende werking. Ter voorkoming van rotting wordt een laag berken-schors onder de aarde aangebracht. De wegen zijn bijna overal van ingewalste steenslag en zeer smal. Het kwam dan ook nogal eens voor dat Iemke voor het tegemoetkomende verkeer terug moest rijden naar een passeerplaats. Het onderhoud van de wegen vindt plaats door middel van een zware eg en een wals er achteraan. Asphalt- of klinkerwegen komen in dit uitgestrekte land, vanwege de hoge kosten aan onderhoud, bijna niet voor.

Voorbij het dorpje Evje stopten we even bij een stroomversneling, waar velen hun pogingen om aan vaste wal geraakte boomstammen weer vlot te krijgen, met natte voeten moesten bekopen. Nadat enkele

bevoorrechten zich nog te goed hadden gedaan aan wilde aardbeien, reden we weer gauw door, want het werd al laat en we waren voorlopig nog niet op de plaats van bestemming. Nauwelijks onderweg begon het een beetje te regenen, toen nog een beetje harder en tenslotte zaten we midden in een enorme plensbui. Ook bij Valle, waar de N.R.V. vorig jaar kamp had gemaakt, plensde het en we hielden ons hart vast dat we in de regen onze tentjes zouden moeten opzetten. Dat viel gelukkig nogal mee, want toen we op de Bjones Leirplass in Bykle afspanden, was het droog. Die dag hadden we ong. 200 km gereden en we zaten op 546 m. hoogte. Het kamp was niet erg druk bezet en bijzonder mooi gelegen aan een verbreding van de Otra met uitzicht tussen twee bergen door. Na het eten maakten de meesten nog een korte wandeling, maar tegen koffietijd was alles weer present. Fijko, die niet alleen een bord met opvallende vormen bleek te bezitten, demonstreerde hier voor het eerst zijn handig schuifbekertje, dat ons nog vele avonden zou amuseren. Het weer was intussen weer helemaal genezen, het zonnetje scheen heerlijk schoon en het leek wel of hij zou blijven schijnen. Om half twaalf was het nog niet donker en bijna niemand ging die avond vroeg naar bed.

Wandeling bij Bykle

woensdag 19 juli

En net toen we zo lekker begonnen te wennen aan het vroege opstaan, liet de spullebaas ons uitslapen. Om acht uur werden we pas gewekt, ter ere van het feit dat we ons hier voor 2 nachten geïnstalleerd hadden en het kamp dus niet opgebroken behoefde te worden. Er was reeds besloten om deze dag goed te besteden door een oefen-wandeling te maken om ons op de Folgefonn voor te bereiden. Een Hollands gezin, waarmee op de boot reeds kennis was gemaakt en die op het kampeerterrein onze burens waren, zou zich, vier man sterk, bij ons aansluiten. Om 9 uur stond ieder, behalve 3 thuisblijvers, op de bergschoenen en vertrokken we met onbekende bestemming in de richting Bykle. Daar het niet in de bedoeling lag langs de hoofdweg naar Bykle te lopen, sloegen we al spoedig links af en ruilden de "grote" weg voor een nog kleinere. Na een uurtje stonden we voor het Botsvatn, een langgerekt meer. Hier schoot de heer van Beek het groen in en wij achter hem aan. Aanvankelijk langs een smal pad bergopwaarts, maar al gauw was er van enig pad of markering geen sprake meer. Na een korte verkenning hield de heer van Beek krijgsraad en sprak de gedenkwaardige woorden, dat ons pad in de naaste toekomst wel niet over rozen zou gaan en stelde ons toen voor de keuze: terug- of doorgaan. Met bijna algemene stemmen werd tot doorgaan besloten. In verband met mijn been of zo ge wilt met het oog op mijn rug, achtte ik het raadzaam mijn loopcapaciteiten van het ogenblik te beproeven zonder de kans te lopen mezelf en de anderen in de wielen te rijden en besloot me terug te trekken. Mijn trouwe ega offerde zich op, lief als immer, en bleef aan mijn zijde, waarna Miep Vlek zich aan mijn andere zijde schaarde. Nadat wij ons

onder droeve stilte hadden verwijderd, trok de hoofdmacht de wildernis in, zich zelf een weg banend door de lage begroeiing en over de rotsachtige grond. Dikwijls was de bodem kletsnat, moerassig zo-gezeid, één en ander tengevolge van het karige beetje humus dat volgens de legende bij de Schepping voor Noorwegen was overgebleven. Ook het oversteken van sommige beekjes leverde nogal wat onvrijwillige, zij het wellicht geen overbodige, voetbaden op. Jammer was het dat de zoon van het toegevoegde gezin bij het doorwaden van zo'n beek z'n vogelboek liet vallen en het niet meer te pakken kon krijgen. Begrijpelijk ook dat het hem moeite kostte het verlies van dit veel geraadpleegde boek te aanvaarden. Het water was trouwens toch dwars, want om een in de weg lopend riviertje over te steken, moest vaak een hele omweg gemaakt worden.

tastisch, maar gezien de het wel gewenst om even als je keek, anders was de verdraaid beeld kreeg. Het tocht, maar nogal inspanheid begon op de duur een moreel bleef echter op het men er geen idee meer van

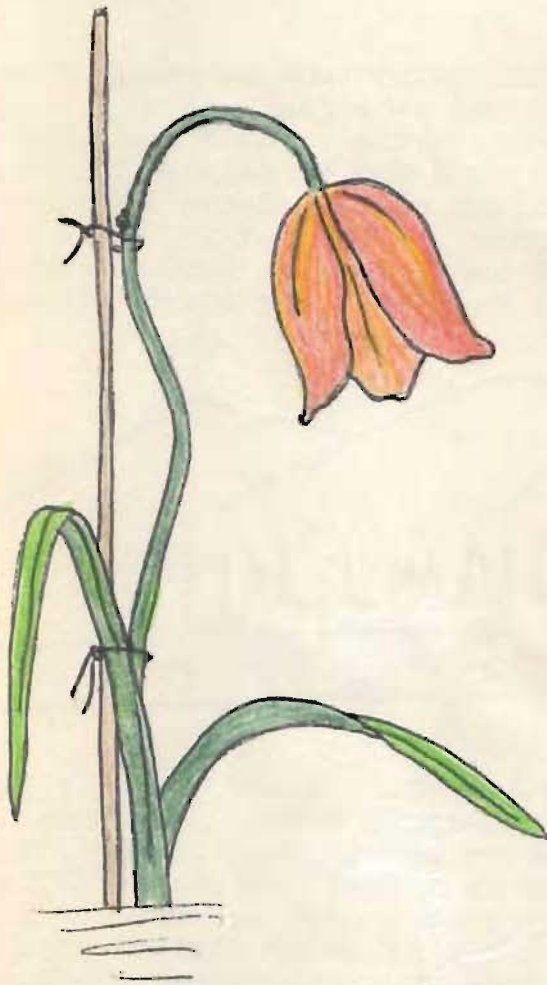

precies bevond (de kaart had op dat punt ook niet veel te vertellen), bereikte men, dankzij het gespitste richtingsgevoel van de aanvoerder, uiteindelijk toch weer de bewoonde wereld.

Het uitzicht was fan-ongelijke bodem was stil te blijven staan kans groot dat je een was een interessante nend en de vermoedrol te spelen. Het juiste peil en hoewel had waar men zich

Intussen had het afgescheiden drietal zich naar de weg terug laten zakken en was, nog op aanwijzing van het opperhoofd, naar "dat witte huisje" gegaan, dat volgens een wiebelend bordje iets met toeristen te maken had. Een pijltje wees in de richting van de Bosbuhytte. Niet dat we het plan hadden daar heen te gaan, want dat zou ons enkele dagen lopen kosten, maar die kant wilden we toch wel uit. Over een goed pad kwamen we bij een hek, waar we begroet werden door een vriendelijk paard. Op onze vraag of we door zijn hek mochten, knikte het lieve dier welwillend ja. Bij een verder gelegen boerderijtje werden we aangesproken door de boerin, die op een stukje aardappelland bezig was. We hadden een heel genoeglijk onderhoud met handen en voeten, dat even onderbroken werd door een gastvrij aangeboden glas øl. Toen onze gastvrouw hoorde dat Miep uit Amsterdam kwam, zei ze met veel begrip "tulip van Amsterdam" en nam ons mee naar het tuintje achter het huis, waar één topzware tulp met een stokje overeind gehouden werd. Na nog een poosje aardig tegen elkaar gedaan te hebben, namen we met veel "getak" afscheid. Al spoedig ontdekten we een rode markering en die bleven we rustig volgen. Afwisselend door bos, over naakte rotsen en soppend door moerassig terrein, genoten we van het prachtige uitzicht op het meer beneden ons. Langzaam maar zeker naderden we de sneeuwplekken, die vanuit het kamp al onze aandacht hadden getrokken. Als overtuigend bewijs van het overwonnen hoogteverschil, vulden we een thermosfles met dit kostelijke goed en keerden toen met de buit huiswaarts. Op de terugweg zagen we geen boerin, dus ook geen øl, waar we zo erg naar verlangden. Via het paard, het bruggetje en de brug, trokken we om 5 uur het kamp binnen, waar we door Betsy met limonade verwelkomd werden. De hoofdmacht was nog niet gearriveerd en in afwachting van hun terugkomst poedelden we ons lekker in het ijskoude meer.

Zoals later bleek, had de heer van Beek even vóór Bykle een meneer + stoomfiets in beslag kunnen nemen en zo liet hij zich bij

het kamp afzetten. Iemke sprong onverwijd achter het stuur en haalden de woudlopers op, die tegen zessen moe, maar zeer voldaan en diep ontroerd weer met ons verenigd werden. Het weer was de hele dag warm en stralend geweest, zo warm zelfs, dat we na het eten tot een uur of tien in ons badcostuum van het zonnetje konden blijven genieten.

donderdag 19 juli

Van Bykle naar Odda

De volgende ochtend startten we om half negen om één van de mooiste en meest afwisselende ritten te maken, die we deze vakantie opgediend zouden krijgen. Hoe hoger we klimmen, hoe schaarser en nietiger de sparren en berken werden, totdat we op 550 m. bij Haukeligrend de laatste misvormde exemplaren achter ons lieten. We zijn nu

aan het eind van het Setesdal en hier begint de weg die ons langs de Hardanger Vidda voert, een troosteloos maar imposant gebied van enkele vierkante kilometers groot, met kale rotspartijen, waar alleen nog maar mos wil groeien. Een 400 meter hoger verschijnen de eerste sneeuwvlakten, die al zonnebadend overal stroompjes in de moerassige grond vormen, welke zich op hun beurt weer tot een wild stromend riviertje verenigen.

Even voor Haukeliseter werden we ontvangen door een grote troep geiten en hun echtgenoten. Kiek scheen toen verwantschap met deze dieren in mij te ontdekken en bracht dit op de haar eigen spontane wijze tot uiting. Nu had ik me regelmatig iedere dag geschoren, zodat er van enige sikvorming geen sprake was. Toch zou ik haar dit idee niet uit het hoofd gepraat hebben, het zijn tenslotte lieve intelligente dieren, ware het niet, dat ik de beoordeling of ik een geit (en dus geen bok) zou zijn, bepaald niet tot haar competentie vond behoren. Zij demonstreerde trouwens vaker een hinderlijke neiging om mij in het zonnetje te zetten. Zo verleende zij Fri bijv. zeer partijdig steun, toen wij in het echtelijke kader een verschil van mening over zand- en grintaafgravingen probeerden te beslechten. Maar om op de geiten terug te komen, zodra ze Iemke herkenden, die hier al verscheidene keren op visite was geweest, volgde er een hartelijke begroeting. Staande op hun achterpoten omhelsden ze hem en als tegenprestatie voerde hij ze, tot ons aller plezier, met gulle hand het brood dat ons nog uit Balk restte. Dat dit al 5 dagen oud was, vertelde hij er wijselijk niet bij.

In Haukeliseter, een *verzameling van 4 huisjes*, een restaurant

annex post- en souvenirwinkeltje en een typisch oud Noors huis, dat daar door de Staat voor het tourisme was neergezet, deden we ons tegoed aan koffie, aardbeien met of zonder fløte en smørebrød. Gesterkt stegen we nog even door, tot we op 1133 m. bij Dyreskar de pashoogte bereikten. De daling naar het Røldal tot 373 m. legden we gedeeltelijk te voet af, vanwege de schitterend mooie uitzichten. Daarna werden we door Iemke weer tot op 1034 m. gehesen, waar het gehucht Horda verloren ligt in een prachtig woest gebied. Onderweg

waren we langs vele grote sneeuwplekken gekomen, waarmee "het grut" zich natuurlijk had moeten vermaken. De sneeuwballen vlogen in het rond en Sven en z'n vader legden met stenen in duidelijke letters "Holland" tegen een hoge sneeuwberm. Tijdens de steile daling die nu volgde en waarbij Iemke herhaaldelijk met verve de melodieuze berghoorn bespeelde, hadden we van tijd

tot tijd het zicht op de met sneeuw bedekte Folgefonn, welke voor de volgende dag op ons programma stond. Eenmaal weer tussen het geboomte neergedaald, bewonderden we eerst de 107 m. hoge sluiervormige Espe-landsfoss en even verder de nog veel mooiere Låtefoss, die zich tijdens de val van 164 m. verenigt met de Skarsfoss. Het lijkt wel een enorme kokende ketel en als je er langs loopt is het aan te raden je regenjas aan te trekken, want je wordt drijfnat van het opstuivende water.

Tegen vijven reden we na een tocht van ongeveer 160 km Odda binnen, waar de post opgehaald werd en de staf contact opnam met de heer Håkon, die hier de N.R.V.-belangen behartigt. De anderen gingen winkelen, kochten allerhande nuttige en onnuttige zaken en bekeken afgunstig de kleurige Noorse truien en het handweefwerk in de etalages. Toen we op het kampeerterrein Leirplass aankwamen, sloeg het weer plotseling om. Er kwam een koude wind opzetten en we konden nog maar net vóór de bui het kamp in orde maken. Het bleef de hele avond regenachtig, zodat we met z'n allen in de keukentent kropen, waar met een beetje passen en meten iedereen droog kon zitten. Bij de koffie belegde de heer van Beek krijgsraad en er werd besloten om de volgende morgen om 6 uur op te staan om de Folgefonn te beklimmen, tenzij het weer hiertoe ongeschikt zou blijken.

Ringedalsmeer en Skjeggedalsfoss

vrijdag 20 juli

Van horen zeggen weet ik dat het om 6 uur uitbundig regende en dat de heer van Beek in overleg met de dienstdoende "porder" besloot de beklimming van de Folgefonn uit te stellen tot de volgende dag. Toen ik om 8 uur ontwaakte, leek onze tent wel een kippenhok. Mijn donzen slaapzak was blijkbaar lek geslāpen. Bovendien regende het

nog en ook een uurtje later, toen zelfs de allerlangste slapers in verticale toestand verkeerden, goot het nog steeds. Dit mocht echter niet verhinderen dat met algemene stemmen besloten werd een tochtje naar de Skjeggedalsfoss te maken, temeer daar de heer van Beek verklaarde dat het weer spoedig zou opknappen, omdat dit in de reissom was begrepen! En inderdaad, toen we startklaar stonden, verschenen er enkele schuchtere blauwe plekken aan de hemel. Iemke bracht ons eerst een eindje weg, langs de mooie Sørffjord tot aan het Tyssedal, waar we de benen namen. Het werd een heerlijke wandeling, onder een lachend zonnetje. Om ongeveer één uur bereikten we de stuwdam, die het kunstmatige Ringedalsmeer afsluit. Om bij de Skjeggedalsfoss te komen, huurden we hier een Noorman met een bootje, dat echter te gering van omvang bleek om ons allemaal ineens te kunnen bevatten. We deelden ons dus in tweeën en terwijl de ene helft te water ging, hing de andere helft zich flink te houden in een karretje van een materiaalbaantje, dat aan een dunne kabel tegen een steile bergwand opklom.

Met z'n achten zaten we in het bakkie, waarin je vrijwel nergens houvast had. De heer van Beek wist op het steilste gedeelte als (zelf bedachte) bijzonderheid te vertellen dat de kabel zelden of nooit gecontroleerd wordt en meestal 3 jaar mee kan. Een ander meende te weten dat er precies 2 jaar en 51 weken geleden een nieuwe kabel ingezet was. Op de terugweg hebben we toen uitgerekend tot waar we zouden doorrijden als de kabel brak. We kwamen heel ver! Ondanks deze morele steun konden we toch van al het moois om en beneden ons genieten. Boven was jammer genoeg niet veel te beleven: een beetje rommel, een dikke man zonder hemd en een paar huisjes, waar vermoedelijk arbeiders met hun gezin woonden. Juist toen wij weer in lagere sferen waren neergedaald, legde het bootje, na anderhalf uur varen,

ook aan en konden we van plaats ruilen. De vaart over het door loodrechte bergwanden omgeven meer was zeer indrukwekkend. Waar je ook keek, zag je watervallen "ontspruiten", maar de Skjeggedalsfoss wint het beslist van allen. Van circa 300 m. hoogte stort zich een geweldige watermassa met donderend geweld in het meer. Op de thuisvaart kon de regen het niet langer ophouden en ijlings moesten we het zeil over de boot trekken. Het opzetten van tenten zit ons nu eenmaal in het bloed.

Aan de wal vonden we maar een deel van onze andere helft terug. De overigen waren vast vooruit gelopen en die troffen we bij het begin van het voetpad, waarlangs we de terugweg naar Tyssedal zouden nemen. Een schitterende wandeling met diep beneden ons de beek en veel bloemetjes voor Dick. In Tyssedal stond Iemke ons weer op te wachten, maar voor we instegen hebben we ons aan limonade uit een kiosk bedronken. Op weg naar het kamp vingen we en passant een paar

meisjes, die daar ook kampeerden met een Friesch reisgezelschap onder pastoraal toezicht.

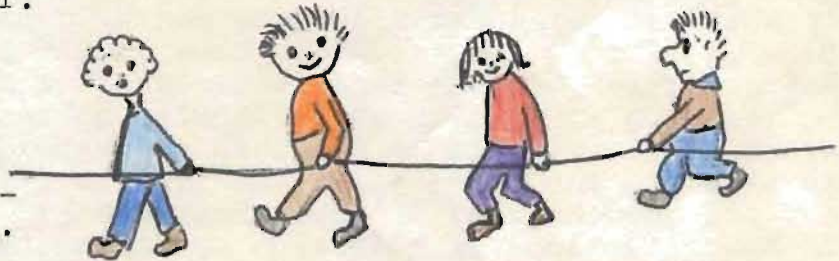
Na het eten bleek de heer Hakön voor een verrassing te hebben gezorgd in de vorm van een emmer geelzuchtige kersen, die overigens uitstekend smaakten. Ook de heer van Beek had weer een verrassing. We begrepen het al zes uur op. Weer of geen weer, de Folgefonn moest veroverd worden.

Folgefonn

zaterdag 21 juli

Zes uur en stralende zonneshijn. Kostelijk weer voor een bestijging. Er blijven dan ook maar vier mensen thuis. De overigen zitten om kwart voor zeven in de bus en Iemke brengt ons naar Tokheim, waar de heer Tokheim ons door het Tokheimsdal naar boven zal gidsen, omdat de heer Bauer uit het dorp Bauer die dag verhinderd was. Precies zeven uur staan we op de grote weg langs de Sørfjord op de komst van de gids te wachten, maar deze blijkt nog een etage hoger te wonen. Hij komt ons dan ook met z'n eigen auto tegemoet en loodst ons met bus en al over een zeer smalle weg nog een eindje de hoogte in. Dan nemen we hartroerend afscheid van Iemke, onze laatste wensen worden hem toevertrouwd, en op gaat het naar de top. In een langzaam tempo voert de gids ons naar boven, om de paar honderd meter met "einige Minute" een rustpauze aankondigende, waar hij steeds wel weer enkele bijzonderheden wist te vertellen. Het uitzicht op de fjord beneden ons werd steeds weidser, tot we achter een bergplooi verdwenen. Intussen beperkte de heer Tokheim zich niet tot vertellen, maar vroeg hij de heer van Beek o.a. het hemd van zijn lijf. Ook deelde hij mede, dat hij het door de heer Hakön bepaalde gidsenloon van 10 kronen per persoon eigenlijk te hoog vond en het volgend jaar dit wel voor de helft zou doen. Om dit voordeeltje niet te missen, zijn we dus verplicht om volgend jaar weer te gaan Folgefonna. Naarmate we hoger kwamen, verminderde de begroeiing en werden de uitzichten op het omringende berglandschap geweldiger.

De eerste grote sneeuwplaat die we bereikten, moest met enige omzichtigheid worden overgestoken, omdat onder aan de sneeuwelling een ongezellige diepte gaapte. Met het touw in de hand arriveerden we echter in

de beste gezondheid op de rotsen aan de overkant. Niet lang daarna zaten we volop in de sneeuw en zigzagden we van rotspartij naar rotspartij. De zon scheen op volle toeren en bezorgde ons warme half-uurtjes. Dit hield echter op, toen we op 1650 m. hoogte de enorme gletscherkap bereikten. Een ijzige wind heette ons hier welkom en deed ons op slag naar truien, mutsen, windjacks en capuchons grijpen. Het was veel te koud om op de laatste rotspartij, die we voorlopig zouden tegen komen, uit te rusten. Dankzij het

kalme tempo waarin we deze ruim 1600 m. geklommen hadden, waren we trouwens ook nauwelijks moe. Nu volgde een zo goed als horizontale wandeling van ruim een uur over de knisterende sneeuw op de gletscherkap. Daar er nog zo veel sneeuw lag, was er geen gevaar voor spletten en hoefden we ook niet als ganzen achter elkaar te lopen. Het uitzicht hier, op het hoogste punt, was overweldigend. Naar het oosten keken we op de Hardanger Vidde en zagen o.a. ook het stuwmeer en het kabelbaantje waar we de vorige dag in gezeten hadden. In westelijke richting waren helaas, ondanks het mooie weer, de Atlantische Oceaan en de voor de kust liggende eilanden niet te zien. Weliswaar was dit door de heer van Beek in zijn routebeschrijving

beloofd, maar ja, over zoiets val je dan maar niet. Het lopen op de sneeuwvlakte bleek tamelijk vermoeiend te zijn en toen we de rotsen weer bereikten, werd er met animo gerust en gedronken van de limonade die door Aarts sr. "eigenhandig" naar boven was gedragen. De afdaling die nu volgde, werd een kostelijk vertoning. Dat wil zeggen, zolang we nog in de sneeuw zaten. Onder de rotspartij, die ons als rustplaats diende, hing een lange, sterk glooiende sneeuwelling, die onze gids rechtop als een kaars naar beneden rutschte. Na het zaakje even aangekeken te hebben, vonden de meesten het maar het beste hun broek als slee te gebruiken. Dat broek, en alles wat daar alzo in zat, eerst koud en dan kletsnat werd, behoeft geen betoog. Met een stevig vaartje en gierend van de pret, lieten we ons maar gaan. Alleen Annie, die een korte broek droeg, vond het maar verstandiger om te lopen, niet riskerende om opgevuld met sneeuw beneden te komen. Zo volgde de ene helling na de andere en in "no time" daal-

den we enige honderden meters. Van lieverlede begonnen er varianten te komen in het afdalen. Betsy bijv. gaf een perfect nummertje buiklanding weg; anderen kwamen in hun enthousiasme achterste voren terecht. Miep Vlek draaide enkele rondjes en toen ze vast liep, werd ze door Fri, die als een torpedo achter haar aankwam, weer los geschoten. De mannen probeerden natuurlijk de gids na te doen en, behoudens enkele bokkesprongen om overeind te blijven, lukte dat nog wel aardig. Sven was zelfs zo door het dolle heen, dat hij weer een eind naar boven klom om nog eens naar beneden te rutschen. Eén van de glijbanen eindigde bij een onder de sneeuw te voorschijn komende beek. Om te voorkomen, dat er met water geknoeid zou worden, werden zij, die de neiging vertoonden te ver door te glijden, met vaste hand gestopt. Hier schoot ik na een fraaie daling op het laatste moment onderuit, schepte Gonnie en Kitty, die stonden te vangen, en verzwaaard met twee lieve meisjes, werd ik bijna te water gelaten. Kortom, we hadden pret voor drie.

Zoals aan alles, kwam ook aan de sneeuw een eind. Maar ons pad bleef glibberig. We kregen een bijzonder moeilijke en vermoeiende afdaling, de weg zoekende over rotsen en stenen, onzichtbaar door de

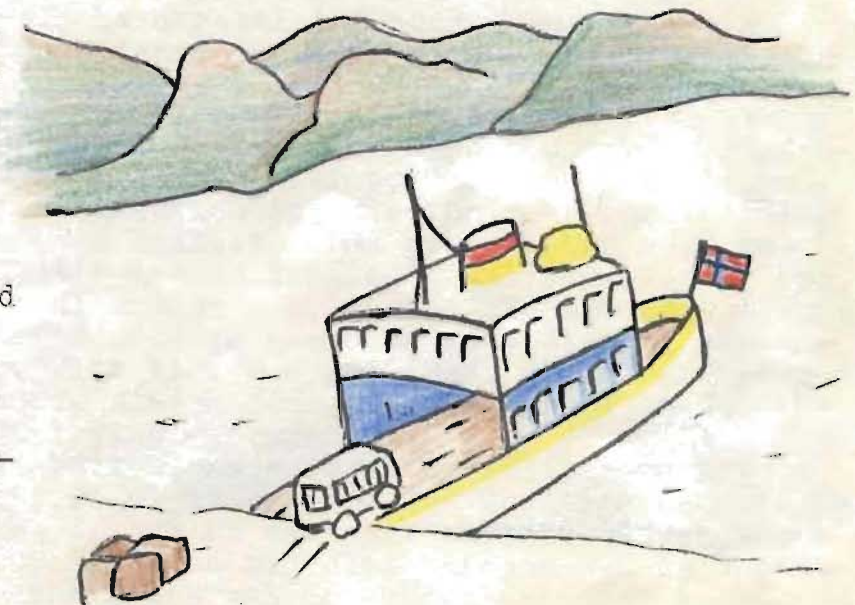
weelderige beplanting. Doordat de voorlopers de planten plat traptten, werd het pad bedekt met een spinazie-achtige laag, waaronder je de stenen wel vermoedde, maar niet zag. Er werd dan ook flink gevallen en gegleden en de natte broeken werden groen. Steun zoekende aan boompjes en aan elkaar, af en toe een eindje aan het touw, wanneer vallen ernstige gevolgen kon hebben, vorderden we langzaam. Nadat we op deze manier naar schatting een duizend meter steil gedaald waren, kwamen we doodmoe, maar in de beste stemming en tamelijk compleet op de min of meer begane grond, waar we een welkomstbriefje van Iemke vonden. Een eindje verderop stonden Fijko en Iemke ons met de bus al sinds uren op te wachten. Het was veel later geworden dan we getimed hadden. Gezien het al tegen achten liep, waren we dus ongeveer 13 uur onderweg geweest. Gedurende het laatste stukje in de bus kreeg onze gids 3 welgemeende hoeratjes voor de meesterlijke wijze, waarop hij ons een onvergetelijke dag had bezorgd. Fijko maakte zich zeer verdienstelijk door zich als een bekwaam hekkesluiser te ontpoppen. Ik overdrijf niet gauw, maar er waren zeker wel honderd hekken, die allemaal gesloten moesten worden, omdat het anders zo tochtte.

In het kamp werden we door Non en Gerda Boeder ontvangen met warme bouillon en konden we dank zij de achterblijvers gauw en lekker eten. Er bleek nog een tweede emmer met kersen van de heer Håkon te zijn ook. Het weer, dat ons de hele dag welwillend in het zonnetje had gezet, gaf er verder de brui aan en besteedde de rest van de avond aan regenen. Heerlijk om naar te luisteren als je diep weg gedoken in je slaapzak een welverdiende rust tegemoet gaat.

Van Odda naar Balestrand

zondag 22 juli

Het was ongeveer half negen toen we weer langs de Sjørfjord reden en in Kinsarvik de boot over de Sognefjord te nemen. Werkelijk een prachtige rit. De weg is hier en daar in de rotsen uitgehouwen en het uitzicht op de fjord is bijzonder mooi. In deze omgeving bleek ook de Noorse Betuwe ondergebracht te zijn, want we passeerden vele boomgaarden. Toen we in Kinsarvik aankwamen, zagen we net de boot, waarop we plaats hadden besproken, weg varen. Gelukkig vertrok er vlak daarop weer een boot,

die geen bezwaar had ons mee te nemen. In zo'n snelle aansluiting konden enkele van ons blijkbaar niet geloven, want zij maakten zich uit de voeten en verdwenen in een caf etje. Deze ongelovigheid zou hen echter duur te staan komen, want alleen door hard te hollen en met achterlating van de juist bestelde consumptie, konden zij nog net op tijd aan boord komen. Al gauw zaten we toen in het zonnetje op het achterdek aan de koffie en het smørebrød en proefden de rust tijdens de tocht over het diep-blauwe water van de S rfjord en de Hardangerfjord, die zich hier verenigen. Nauw omringd door groene bergen, die zich spiegelen in het water, gaf deze wijde watervlakte ons het gevoel van een veilige beslotenheid, die onder andere weersomstandigheden zeker heel wat minder liefstellig zal zijn.

Na een uur varen landden we te Kwandal en voerde de bus ons tussen beboste bergen door naar Voss, welk plaatsje aan de spoorlijn Bergen - Oslo ligt. De koffie-

pauze die we hier zouden houden, hebben we veel nuttiger besteed dan aan koffiedrinken. In het aardige natuurstenen kerkje werd toevallig deze zondagmorgen een doopplechtigheid gehouden. Van de in kleurige klederdracht gestoken kerkgangers hadden we nog net een glimp opgevangen, maar tijd om ze te vereeuwigen was er niet meer. Het gevolg was, dat de uitgang van de kerk belegerd werd door een batterij foto- en filmapparaten, in afwachting van de terugkeer van de dopelingen en hun in kleurige kledij gestoken ouders. Van koffiedrinken was geen sprake; er was

maar  en plekje waarvoor wij belangstelling hadden en dat was de kerk. Enkelen maakten de doopdienst in de kerk mee, maar de meesten stonden buiten op wacht. Toen we de koster eindelijk naar buiten zagen komen om de bloempjes met de rest van het doopwater te begieten, wisten we dat ons wachten spoedig beloond zou worden. Inderdaad werd ons geduld niet veel langer meer op de proef gesteld en bleken de dames en heren in hun prachtige kleding zeer bereidwillig om voor ons te poseren, waar natuurlijk druk gebruik van werd gemaakt. Enigszins tegenstrijdig met de fraaie landelijke kleding was, dat een toch al heel erg mooi meisje haar schoonheid met cosmetische middelen tot ongekende hoogte had opgevoerd en bovendien op schoentjes met naaldhakken liep. Maar lief was ze! (Naar ik me heb laten vertellen, wordt in de Noorse steden door de dames dikwijls de nationale dracht als avondkleding gedragen.)

Na dit coffeïne-vrije buitenkansje reden we voldaan verder om via Vinje en Vik de Sognefjord op te zoeken. Een machtige verrassing was het voor ons toen Iemke de bus na een paar uurtjes rijden boven op de rug van een berg stop zette en wij diep beneden ons de Sognefjord zagen liggen. Een aanblik waarvan de schoonheid niet te beschrijven is. Nadat we een tijdje van dit panorama hadden genoten, zakten we af en brachten een bezoek aan een even buiten Vik gelegen staafkerkje uit de 13^e eeuw. Een mooi en interessant oud kerkje,

waarvan de schoonheid slechts aangestast werd door een uitgestreken juffrouw, die als slaapwandelaarster optrad en een hoeveelheid toonloze feiten over ons uitgoot, verlicht door een zaklantaarn. Nauwelijks bekomen van deze ellende, zagen we op het kerkhofje een paar bezoekers, die op de onsmakelijke en van weinig piëteit getuigende gedachte waren gekomen om, gezeten op een grafsteen, hun boterhammetjes op te peuzelen. In Vangsnes kwamen we net op tijd om nog een plaats op de boot naar Dragsvik te bemachtigen, zodat we geen gelegenheid hadden het 12 m. hoge standbeeld van Frithjof aan een onderzoek van nabij te onderwerpen.

Vanaf de boot hebben we het overigens tot aan de overkant van de fjord kunnen zien. Frithjof, de hoofdfiguur uit een sage, die ons door de heer van Beek in de bus in geuren en kleuren verteld was, zou in de tijd van de Vikings in deze omgeving geleefd hebben. In een dolle bui heeft de Duitse keizer Wilhelm II in 1913 dit standbeeld geschonken en op zijn 14 m. hoog granieten voetstuk is het sindsdien tot ver in de omtrek te zien. In de grond toch wel een goeie jongen, die Wilhelm.

De Sognefjord, de langste van de Noorse fjorden, dringt 180 km het land in en is op sommige plaatsen wel 1200 m diep. Over het algemeen is de diepte van het water gelijk aan de hoogte van de omringende bergen. Als vergelijking is het misschien wel aardig te weten, dat de Noordzee nergens dieper is dan 50 m. Het oversteken van deze geweldenaar, die minder lieflijk, maar daarom niet minder mooi is dan de Hardangerfjord, kostte niet veel tijd. Staande op het achterdek, kwamen we binnen de 20 min. via Hella bij Dragsvik aan. Hier vandaan jongleerde Iemke ons over een weg ter breedte van een fietspad om de kleine Essefjord naar de Balholm Leirplass, even voor Balestrand. Een prachtig gelegen terrein, waar we met spoed een gezellige nederzetting stichtten. De met bus en veerboot afgelegde 150 km had ons innerlijk heel wat rijker gemaakt.

Na het eten gingen een stuk of wat ijszuchtigen naar het dorp Balestrand om hun hang naar ijs te bevredigen. We hadden weer een zonnige, warme dag achter de rug, dus viel hier iets voor te zeggen. Nauwelijks onderweg begon het echter te regenen, zachtjes maar toch vochtig. Voor Annie geen bezwaar. Zij toverde een parapluie te voorschijn en als een Geisha vervolgde zij haar pad. (Waarom eigenlijk Geisha?)

Balestrand mag zich verheugen in het bezit van een enorm groot hotel, waar veel Engelsen Noorwegen komen bekijken. Verder zijn er wat kleine winkeltjes, een aardig Anglicaans kerkje en een paar aanlegsteigers. We bekeken alles en schoten toen een kafetaria in, waar we ons te buiten gingen aan "soft is". Met ondergekoelde buiken kwamen we thuis en kropen vlug in de slaapzakken om weer op temperatuur te komen.

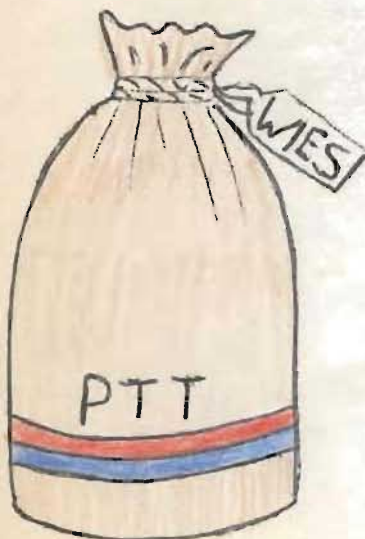
Wandeling langs Sognefjord

maandag 23 juli

Om acht uur werden we gewekt. Na een halve vakantie onder leiding van de heer van Beek, vertoonden zich reeds duidelijk degeneratieverschijnselen onder ons, wat wel bleek uit het feit, dat we dit vrij algemeen "uitslapen" noemden. Het zou vandaag een rustig dagje worden met wat winkelen en voor de liefhebbers een wandelingetje langs de Sognefjord. Om negen uur zou de bus vertrekken, maar het werd kwart over negen voor we startten. De eerste keer dat we niet precies klaar stonden, doch deze weelde konden we ons nu wel permitteren. We waren nog maar net onderweg of we misten één van de deelnemers. Ze was het laatst gesignaleerd met een kapotte broek, waaraan ze zat te restaureren. Gauw werd die broek opgezocht en opnieuw vertrokken we.

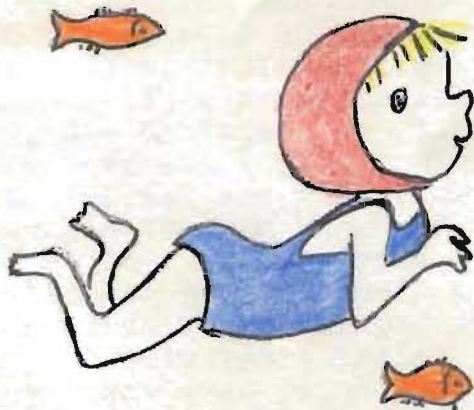
In Balestrand werd als eerste belangrijke bezigheid de post gehaald, waarbij Wies een postzak vol voor zich zelf aantrof. Daarna werd er met animo gewinkeld, tijdens welke bezigheid vele van onze dames afgunstige blikken wierpen op de alom aanwezig zijnde Noorse truien. De meesten wisten zich echter nog te beheersen! Voor een juist begrip zij vermeld, dat ik truien bedoel waar geen Noren in zaten. Toen iedereen verzadigd was, bracht Iemke ons een eind op weg en toen de weg ophield, begon onze wandeling langs de Sognefjord.

Daar in Noorwegen nog lang niet alle keien en rotsblokken opgeruimd zijn, bleef er op deze rustige wandeling nog wel wat te klauteren over. Na een flink uurtje streek onze aanvoerder op een zacht rotsje neer en volgden wij zijn voorbeeld om onze boterhammen te verschalken. De plaats waar wij neergestreken waren, opende mogelijkheden om na enig halsbreken bij de fjord te komen en te gaan zwemmen. Nu scheen wel het zonnetje, maar in het algemeen en op dit plekje in het bijzonder was het niet bepaald warm te noemen, zodat er niet veel animo tot zwemmen was. Wel werd er druk over gedelibereerd, maar een zwembroek was in geen velden of wegen te zien. Lizzy alleen weigerde hardnekkig één hap te eten, vóór ze wist of het water lekker was. Kitty verdween naar beneden en berichtte dat het inderdaad lekker was. Ook Herman schreeuwde ongezien ergens uit het struikgewas dat

het water warm was. Algemeen werd echter aangenomen dat hij niet eens bij het water zat. De enige die op deze optimistische berichten reageerde was Lizzy, door zonder meer in badpak voor onze, door stomheid geslagen ogen te verschijnen en waardig af te dalen tot in de fjord. Als een bruinvis zagen we haar het water klieven. Haar stoutmoedige, ik mag wel zeggen "zeer" stoutmoedige daad had reacties tengevolge. Ferdinand zakte zonder veel woorden, maar met een warm jasje aan en z'n petje op naar beneden, verdween achter een enorm rotsblok en kwam even later blank en onschuldig te voorschijn. Nog steeds zonder veel woorden liet hij zich te water. Vol afgrijzen stonden wij deze toestand vanaf ons veilig rotsje aan te kijken. Piet had intussen een lang stuk touw in het bos gevonden en verleende bijstand bij het landen van de zwemmers. Er lag namelijk een brede strook zeewier in het bad. De volgende waaghals was kees, die,

wel gevraagd, maar badpak van Wies dus niets anders ruime sop kiezen, vergezeld van dan ook deed. De de wel, dat hij moeilijk achter enige wat hem nog koude water, dat zonder nat was ook. het hem enkele wespren, gaf uitein-

niet bedoeld, het mee nam. Zij kon nu doen dan ook het wat ze even later, enige rauwe kreten, heer van Beek voel- als opperhoofd heel kon blijven. Het tegen hield was het bovendien nog bij- De overweging dat ken wassen zou be- delijk de doorslag wanhoop deed hij 't enkele centimeters

water in de fjord stijgen. Tenslotte namen ook Herman en Henk een duik en toen was de fjord vol; althans er volgden geen zwemmers meer. Toen iedereen weer op het droge was en we ons allemaal heerlijk opgefrist voelden, ging een deel van ons groepje nog een eindje verder de fjord langs. Af en toe liepen we nu tussen stukjes bouwland, hetgeen wees op de nabijheid van een dorp. Inderdaad vonden we een paar boerderijtjes en een kerkje en aangetrokken door de rust die hier heerste, vleiden we ons neer tegen de muur van de kerk. Nadat we een toevallig voorbij wandelend paard met suikerklontjes gevuld hadden, keerden we op onze schreden terug, pikten de achterblijvers op en toen we op ons uitgangspunt terug kwamen, werden we door Iemke en Non van uit een hinderlaag tot overgave gedwongen. Zonder enige tegenstand zaten we even later in de bus, die ons terug reed naar het kamp, waar de familie Aarts met enkele volgelingen de dag doorgebracht hadden. Uit de ten behoeve van het journaal verkregen inlichtingen bleek, dat het meest opwindende dat zij meegemaakt hadden het drogen van de was geweest was.

Na het eten ontstond er in de buurt van Herman z'n tent een oploop, uitsluitend van dames. Wat was er aan de hand? Herman z'n broek begon tekenen van verval te vertonen en met man en macht, of beter met vrouw en macht, werd hier een "stukje" voor gestoken. De koffie werd zoals gebruikelijk in de keukentent gedronken en daar namen we tevens onze dagelijkse portie avondregen in ontvangst. Met enige moeite werd er een assortiment min of meer baardige moppen bij geserveerd.

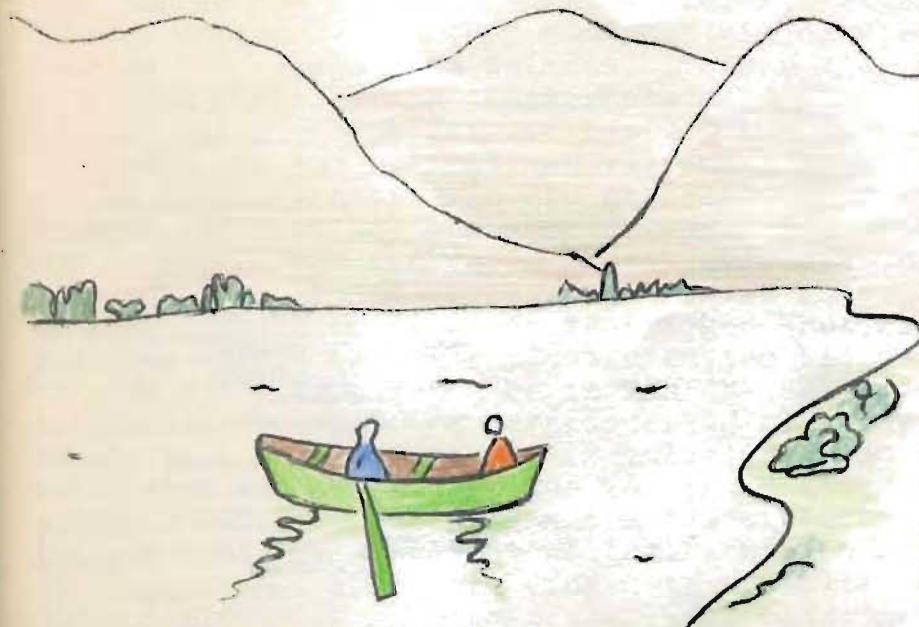
We hadden helemaal geen haast die schone morgen. Om 12 uur zouden we met de boot naar Fjaerland varen om daar in een echt nette-mensen-hotel te gaan overnachten en omdat iedereen zich blijkbaar onder de nette mensen gerangschikt wilde zien, waren er voor dit evenement geen "deserteurs". Het kamp kon dus opgebroken worden. Hier werd om een uur of negen mee begonnen, maar zo kwiek als we anders waren, al zeg ik het zelf, zo "keutelig" waren we toen. Het leek wel of alles wat we bij ons hadden door het kamp was gestrooid. De rommel was onbeschrijfelijk en van tenten afbreken was voorlopig geen sprake. Iedereen zat op z'n gemak aan het een of ander te prutsen. Schoenen werden ingevet, tassen opnieuw gepakt, dekens geklopt; kortom, het was een bende, maar gezellig. Tegen elf uur waren de eersten reisvaardig en gingen vast te voet naar het dorp om koffie te drinken of "soft is" te eten en om onderweg nog even een kijkje te nemen bij een nertz-fokkerij. Ze mogen dan een mooi velletje hebben, die nertzjes, ze stinken oorverdovend. Tegen twaalf was alles en iedereen bij de aanlegsteiger en lag de boot ook al klaar, dachten we. Het was echter de boot naar Bergen, die al spoedig vertrok om plaats te maken voor de onze. Dit was een tamelijk kleine boot en daar er vrij veel passagiers waren, konden we maar nauwelijks allemaal een zitplaats op het vóór- of achterdek bemachtigen. Lizzy en Gerda Köpcke kropen in de reddingsboot en bleven daar gedurende de hele vaart paraat om in geval van nood hulp te verlenen. De afvaart was even pijnlijk. Met tranen in z'n voorlampen stond de bus ons eenzaam na te zwaaien.

De tocht door de Fjaerlandfjord was bijzonder mooi. De zon scheen en als je maar zorgde uit de wind te blijven, was het heerlijk warm. Op het voordek zat in de luwte een stel van ons te stoven, maar boven kon het soms knapjes fris zijn. De Fjaerlandfjord is vrij smal (1 à 2 km), waardoor we een goed gezicht hadden op de bergen. Een groep meeuwen vergezelden ons en waren zeer geïnteresseerd in onze boterhammen. Enkelen werden zelfs zo intiem, dat ze uit je hand aten. Geheel onverwacht hielden op een gegeven moment ineens de machines van de boot stil. Ik liep al naar een zwemvest uit te kijken, toen ik merkte dat er een roeibootje langs zij kwam. Eerst werd er een jongetje in overgeladen, toen een kinderwagen, toen een klein meisje, toen een tas, toen weer een klein jongetje, toen weer een tasje, toen weer een klein meisje, toen de moeder met een baby en toen eindelijk de eigenlijke oorzaak van dit alles. Vermoedelijk moest dit gezinnetje naar de één of ander, over de weg onbereikbare, boerderij. Na onderweg nog een keer aangelegd te hebben, bereikten we in de loop van de middag het eind van de fjord en werden we in Fjaerland aan wal gezet.

In de hall van het grote hotel Mundal bijeengedreven, kregen voorlopig nog maar enkelen van ons een kamer en een paar werden verwezen naar het Pensionaat. De overigen zouden aan het eind van de middag worden ondergebracht. De eigenaar van het hotel, een leraar

uit Bergen, zou ons dan ook een serie dia's vertonen. In afwachting hiervan werd er keurig geluierd en wat geslenterd. Gerda Draayer liep zelfs helemaal naar de voet van de Bøyungletscher en terug.

Maar de meeste aantrekkingskracht hadden toch wel de roei-bootjes van het hotel, waarmee druk gespelevaard werd en waarbij, naar ik heb horen verluiden, de heer van Beek enkele van onze dames min of meer als galeislaven heeft geëxploiteerd. Intussen vertrok de boot naar Balestrand weer met de passagiers, die met het busje even naar de 2 gletschers aan het eind van het dal waren wezen kijken. Om 6 uur werden degenen, die nog geen

kamer hadden, onderdak gebracht, waarbij Fijko voor het probleem gesteld werd hoe hij de volgende morgen wakker moest worden. Hij sliep nl. helemaal alleen boven de souvenirswinkel. De hotelier vertoonde ons een serie prachtige kleurendia's van de Bøyumbre en Suphellebre, de twee uitlopers van het bijna 100 km lange gletscherplateau Jostendalsbre, die in het Mundal hun einde vinden.

Na het diner en de koffie verzamelden alle gasten, waaronder verscheidene Engelsen en enkele Amerikanen, zich in de lounge en werden er door de zoon van de eigenaar en het vrouwelijk personeel in kleurige klederdracht volksdansen gedemonstreerd, waarbij de zoon toelichting gaf. Ook de gasten werden voor enkele minder ingewikkelde dansen uitgenodigd, wat weliswaar de kwaliteit van het dansen ernstig aantastte, maar de vrolijke stemming ten top voerde. Tot slot een walsje voor algemeen gebruik op de tonen van Daisy, waarna de bar een half uurtje open ging om de dorstige kelen te laven. Tijdens deze plezierige bezigheid hield de heer van Beek een uitvoerig betoog over het nut en het genoegen van de voettocht naar Nes, die voor de volgende dag op het programma stond. Vorig jaar had deze tocht blijkbaar nogal wat voeten in het water gehad en zo was er enige vrees gerezen. Na de opbeurende woorden van onze leider zochten we getroost onze kamers op, waar we voor deze keer in bedden de nacht over ons lieten komen.

Van Fjaerland naar Hafslo

Woensdag 25 juli

"Lang zullen ze leven in de gloria!" In de hall van het hotel heerste er om 7 uur al een feestelijke stemming. Dick en Wies waren jarig en hielden receptie. Aan het ontbijt sprak de heer van Beek

een aandoenlijke rede uit en bood de jarigen namens de groep een cadeautje aan, waarna het kampkoor een hymne inzette, geïnteresseerd aangestaard door de overige gasten.

Dat ontbijt in Noorwegen is een baldadig lekkere instelling, die vooraf gegaan wordt door een voettocht. Met het bord in de hand begint men rond een tafel te lopen, volgeladen met allerlei lekkere dingen. Van de pap gaat het via de vlezers en de kaassoorten naar de visgerechten en salades. Er doen zich aan het Noorse ontbijt soms gevallen van oververmoeidheid voor, voornamelijk bij liederen, die moeilijk tot een besluit kunnen komen. Persoonlijk heb ik me beperkt tot een rit van vijf maal rond de tafel, maar toen was ik ook echt naar mijn zin geslaagd. Voor koffie, thee en/of vruchtensap moet wel een aparte gang worden gemaakt, in verband met het ontbreken van een derde hand. Nauwelijks aan je tafeltje terug gekeerd, komt er een dienstertje een ei voor je leggen en dan begint de moeilijkheid om alles op te krijgen. Het verdient dan ook aanbeveling altijd een paar plastic zakjes bij de hand te hebben.

Na dit interessante begin van de dag verzamelden we ons bij de aanlegsteiger, waar een hergroepering plaats vond. Uit ons midden maakte zich een groepje van 12 volgelingen los, die niet van zins waren zich aan de ontberingen van een voettocht te onderwerpen. Dit ploegje, nader aan te duiden als "de zitters", schepte zich in en begon onmiddellijk over de reling te hangen en de achterblijvende 15 "lopers" allerlei nare dingen te vertellen over natte voeten tot aan het middenrif en blaren als luchtballonnen zo groot. De lopers hielden zich echter flink en deden of ze het niet begrepen. De jarigen hadden we eerlijk over de beide groepen verdeeld, en wel zo, dat iedere groep één hele jarige had, wat minder rommel geeft dan twee halven.

Om kwart over acht vertrok de boot en nagezwaaid door de lopers maakten de zitters een begin met de heerlijke boottocht terug naar Balestrand. Daar sloeg Betsy een partij brood in en wakte Iemke intussen de bus uit z'n slaap. Toen alles weer goed en wel en ruim in de bus zat, werd er om de Essefjord heen naar Dragsvik gekoerst, waar het hele spul weer op een boot moest om over de Fjaerlandfjord naar Hella gebracht te worden.

Toen werd het een dolle boel en al zingende reed men langs de mooie Sognefjord. Tijdens dit songfestival vroeg de zitploeg zich af, of de loopploeg ook in staat zou zijn zich zo vrolijk zingend voort te bewegen!

In Stedtje werd wat gewinkeld en koffie gedronken en daarna was het nog maar een half uur rijden naar Hafslo, waar aan het Hafslovann op de Kjos Leirplass de bus ontladen en het kamp opgeslagen werd. Men had die dag slechts een 70 km afgelegd en de middag werd dan ook nog nuttig besteed met zwemmen in het meer, waarbij de toekomstige visjes met de hand gevangen konden worden. Om kwart over vier nam Iemke de bus om de loopploeg in Nes te gaan oprapen.

Na het vertrek van de boot uit Fjaerland kon de loopploeg zijn tocht over de 700 m. hoge bergpas beginnen. Volgens de verhalen zou het een zwaar, langdurig en hoogst vochtig karwei worden. Dit viel bij nadere ondervinding echter nogal mee, zoals uit de vrolijk spottende aantekeningen in het journaal blijkt, waaruit ik het volgende citeer:

"Dat mensen, die aan zo'n zware tocht geginnen een goede verzorging nodig hebben, spreekt vanzelf. Daarom werden we in een "super-deluxe-bus", waarvan je de motor niet hoorde lopen (vanwege het gerammel van de carrosserie - red.), een eind op weg gebracht. Een stoere Noor van zeven ruimde diverse obstakels voor de bus uit de weg (bij afwezigheid van Fijko - red.). Toen we uit de bus stapten, stond de gids al op ons te wachten. Met de fiets aan de hand."

Aangezien we echter helemaal niet op een fietstocht gerekend hadden, liet de gids hem ook maar achter. Ik citeer verder:

"De gids ging ons voor en wij er achter aan. Een echte zware tocht begint eenvoudig. De eerste drie uur was het dan ook niet moeilijk; er zaten ons alleen een paar koeien in de weg. Maar toen begon het. De gids haalde tot onze schrik een touw te voorschijn. De helft van de lopers werd er aan geregen, de rest moest het vast houden. Alleen Herman, en onze leider natuurlijk, mochten vrij rond lopen. Zo gingen we een steile sneeuwhelling op. De tocht over deze helling verliep met vele glijpartijen, maar eindelijk bereikten we dan toch het hoogste punt; na tien minuten. De gids zag er toen helemaal geen gat meer in en ging terug, ons achter latend. Met de moed der onwetenden gingen wij na de lunch verder. Eerst een sneeuwhelling af, zonder glijpartijen helaas; de helling was niet steil genoeg. Toen door een heel breed dal in twee uur naar de weg. Alleen Ferdinand zag hierbij kans, voor de tweede maal nota bene, één been tot z'n knie toe nat te krijgen.

Enmaal op de rijweg ging het luid zingende in marstempo in de richting Nes. (Ter attentie van de zitploeg zij opgemerkt, dat de loopploeg inderdaad in staat bleek zich vrolijk zingend voort te bewegen, en nog wel op eigen kracht - red.). Toen ons een kleine vrachtwagen achterop reed, kwam Kitty tot de ontdekking dat rijden

nog gemakkelijker gaat dan lopen. Op haar stopteken stopte de wagen uiteraard direct en met z'n allen vulden we precies de laadbak. De opdracht aan de chauffeur luidde: een café in Nes waar "øl" te krijgen is. We

werden naar een landhandel gebracht, waar inderdaad bier en limonade te krijgen was. De man achter de toonbank was de vrachtwagen-chauffeur.

Toen iedereen zich aan 't laven was, gleed er een gele schaduw langs de winkelruit. Ineens groot gekrijs in de winkel. Een stuk of drie vlogen naar buiten om Iemke te stoppen. Tevergeefs, Iemke hoorde wel iets, maar dacht aan een kat of iets dergelijks. Hoe kon hij ook

weten dat de lopers zo vlug in Nes zouden zijn. Het was nog maar kwart voor vijf. Er werden een paar fietsen gevorderd en Non en Piet (met z'n flesje bier nog in z'n hand) gingen achter de bus aan. Piet kreeg na honderd meter een lekke band, maar Non zette door. Gelukkig had Iemke te veel limonade gedronken, dus stopte hij even. Zodoende kon Non hem terug halen."

Terug in het kamp, bevond het verjaars-diner zich al in een ver- gevorderd stadium en konden we al gauw lepel en vork ter hand nemen. Later op de avond werden er ter ere van Dick en Wies, die voor een tractatie bij de koffie hadden gezorgd, spelletjes gedaan en verhaaltjes verteld. Fijke gaf een voorstelling met z'n schuifbekertje en haalde als hoogtepunt een verbluffende stunt uit, door z'n bekertje per etage leeg te drinken.

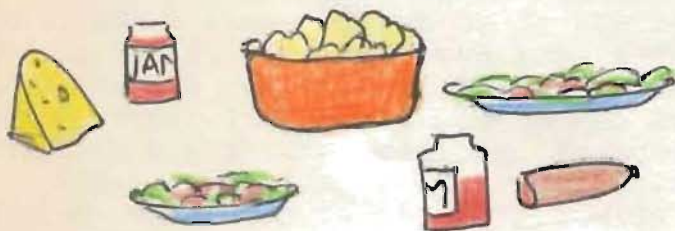
Hafslo

donderdag 26 juli

Vannacht om twaalf uur hebben we al slapende een goed einde aan de eerste helft van onze tocht gemaakt. Gelukkig stond er een jong tweede helftje gereed om zijn plaats in te nemen. Om deze jongeling in zijn prilheid niet al te veel te vermoeien, zou deze dag al luierende en zonnebadende doorgebracht worden, om zodoende tevens krachten op te doen voor hetgeen ons nog te wachten stond.

Dat luieren begon al voor dag en dauw. Om zes uur bijv. was er nog niemand op. Om zeven uur ook niet. Om acht uur nauwelijks. Pas om negen uur was iedereen overeind, wat niet zeggen wil dat ook iedereen wakker was. Na het ontbijt moesten we overeenkomstig het programma gaan zonnen. Nu zou daar helemaal geen bezwaar tegen bestaan hebben, de zon was zelfs bereid daar van tijd tot tijd aan mee te werken, maar die wind! Die was niet hard, daar niet van, maar zo koud. Alleen de gedachte aan een zwembroek was al genoeg om in huilen uit te barsten. Alleen Henk, de griezel, ging zwemmen in het Hafslovann, dat zich aan onze voeten uitstreckte. Neen, dan wist Herman het wel beter. Die sleepte luchtmatras en slaapzak naar buiten en deed of hij lag te lezen. In vertrouwen kan ik wel zeggen dat hij sliep hoor, maar praat er niet te veel over. Zijn voorbeeld vond anders wel navolging, doch de van nature ijverige dames (hallo!), konden niet nalaten overal te zoeken naar vuile was en spoedig stonden ze aan de wastobbe. Ncu ja, wastobbe!

De koffiemaaltijd was een enorm succes. Midden in het kamp was een grote tafel (lees: grondzeil) gedekt met afwasbakken vol met gesmeerde boterhammen, potten jam, kaas en hagelslag. Als vervolmaking stond er bovendien op iedere hoek een, volgens de hoogste eisen van culinair genot opgemaakte schaal zalmsla, gecomponeerd door vader Aarts. (Niet te verwarren met aartsvader). Kostelijk was het! En met

een kopje koffie en een vleugje muziek op de achtergrond uit het kamp-café'tje, werd het een ware feestmaaltijd. En de zon scheen!

Hij bleef zelfs schijnen, zodat de liefhebberij om te zwemmen aanzienlijk toenam. Hij ging zelfs zo ver dat je in de lichte van de struiken aan het meer al heel spoedig het smeltpunt bereikte. Wies en Sven

hadden het intussen maar druk met de aanleg van een visvijver. Zo werd de middag in gepaste ledigheid, zwemmend en koesterend in de zon, doorgebracht, tot een dikke zwarte wolk ons besprong en wij ons hals over kop in lange broek en trui begaven. De zon kwam later nog wel schijnheilig terug, maar miste toen de ware warmte. De enige, die deze middag bepaald actief is geweest, was, voor zover ik weet, Piet, die een struise wandeling maakte naar de Helvetesfoss.

Na het eten, waarbij sommigen zich tot de rand toe vulden met chocolade-, resp. moccapudding, maakten enkele kleine groepjes nog een wandeling in de omgeving.

Daarna amuseerden we ons nog een poosje met een "spark", die we onder de op poten staande schuur vonden. Zo'n spark is een kruising tussen een slee en een autoped; een soort stoel op een paar lange ijzeren lopers, waarop je met een man of drie kunt staan en dan maar stappen! Het is om vooruit te komen wel gewenst dat er sneeuw ligt, want op het gras ging het niet zo best! Iemke bleek niet bereid

om deze toestand een plekje in de bus te geven; hij vond het nog erger dan rendiergeweien. Daarom zetten we hem maar weer op zijn plaats terug. (Die spark). Toen we koffie gedronken hadden, vonden we het welletjes en sloten we uitgeput van het rusten de ogen.

Van Hafslo naar Røysheim

vrijdag 27 juli

Er moest weer gereden worden die dag, daarom waren we weer actief. Maar er hoefde nu ook weer niet zo erg veel gereden te worden, daarom waren we ook niet zo erg actief en stonden we pas om acht uur op. Het afbreken van het kamp ging net zo vlot als gewoonlijk, maar omdat de bus niet in het kamp kon komen, moest er akelig veel gesjouwd worden met de bagage. Sven maakte het ons toen

gemakkelijk door met een karretje van de boerderij de hele boel op te halen en het zo naar de bus te brengen. Half tien reden we af en terwijl wij konden smullen van de mooie uitzichten op de Lusterfjord, moest Iemke mikken om de bus op de uiterst magere weg te houden. Bij het passeren van enkele tegenliggers kregen we sterk de indruk dat we met twee wielen boven het meer zweefden. Hier ontdekten we dat Iemke niet alleen een knap chauffeur was, maar dat hij bovendien nog toveren kon ook. En hoe!

Nadat we in Luster even uitgelaten waren en koffie hadden gedronken, verlieten we bij Skjolden de fjord en stegen al haarspeldend steil naar het hoogste punt van de Sognjefjellsveien op 1327 m., dat we even voor Krossbu bereikten. Onderweg verzocht de heer van Beek ons om vooral Iemke niet af te leiden op deze smalle, bochtige, steile weg, omdat hij al zijn aandacht nodig had, ingeval hij soms eens onverwacht moest stoppen. Het remsysteem van deze bus was nl. prima, maar weigerde wel eens. Omdat wij ons echter zelden in de boot lieten nemen, maakten we ons maar niet al te ongerust. We zaten intussen alweer tussen de sneeuwvelden en namen hier de tijd om te genieten van het uitzicht over de met sneeuw bedekte bergen en gletschers van Jotunheimen, dat als één van de allermooiste gebieden van Noorwegen geldt. Voor de eerstkomende dagen lagen er tussen en over deze sneeuwreuzen nog mooie tochten voor ons te wachten. De wolken deden hun best het panorama nog boeiender te maken en aan onze voeten strekten enkele half bevroren meertjes zich uit.

Toen we ons enigszins aan deze machtige schoonheid verzadigd hadden, (waarvan je anders nooit genoeg krijgt!) en Dick nog enkele mooie exemplaren voor haar bloemenverzameling had kunnen bemachtigen, daalden we geleidelijk af tot we ons weer tussen de berken bevonden. Vroeg in de middag bereikten we onze kampplaats bij boer Repp te Røysheim. Eerst reden we nog even door naar het dorp om post te halen en terug op ons kampje, tussen de hagen van drogend gras, werden zonder haast de tentjes op gezet. De middag werd verder doorgebracht met het opknappen van achtergebleven karweitjes of zo maar wat te

luieren in de zon. slaapzak van één vel verstopt, niet heb meerverschillende maakten naar donkere wolken onze staf. Er om de volgende te zijn. Na heel kwam het echter konden we zonder aantrekken.

Ter verrassing werd in de der dames een opgerold geitenwaarvan ik de ontknoping echter gemaakt. Na het eten, terwijl groepjes een wandelingetje Böverdal of Røysheim, pakten zich samen boven het hoofd van scheen iets niet goed te zitten dag op tijd bij de Juvashytte wat bellen links en rechts blijkbaar toch voor elkaar en zorgen onze "snurkzakken"

Galdhøpiggen

zaterdag 28 juli

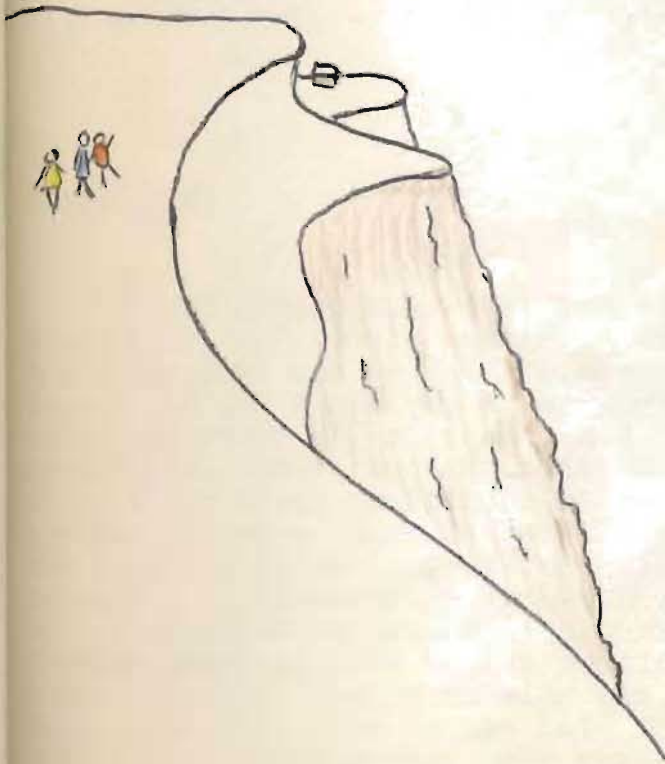
Toen ik om 7 uur gewekt werd, had ik het gevoel die nacht omgeschold te zijn tot een ijsje van een kwartje. Niet zo lekker, maar des te kouder! De bloemen stonden op m'n ogen, het gras was

wit berijpt en de pomp was bevroren. Die bevroren pomp was anders wel een uitkomst en werd dan ook met luid gejuich begroet. Wassen konden we in ieder geval overslaan, waarvan door iedereen druk gebruik werd gemaakt. Het was overigens een bijzonder aardig gezicht, al die tentjes zo op het witte gras. Voor de warmte moest je echter in de keukentent terecht, en met de klep dicht en het gas aan, kon hier in een tamelijk behagelijke atmosfeer ontbeten worden.

We zouden die dag een begin maken met een vier-daagse tocht, maar omdat in ieder geval een deel van de groep na één of twee dagen in het kamp terug zou komen, werd er niet opgebroken. Ook de wegblijvers lieten hun tenten staan, vanwege de rijp die er aan hing. De terugkomers waren zo fideel aan te bieden ze voor ons af te breken in warmer tijden.

De voettocht, waarbij ook Iemke van de partij zou zijn, begonnen we in een busje, dat ons naar de Juvashytte bracht. Over een onmogelijk soort weg, hobbelend en als maar scherpe steile bochten draaiend, bracht de machinist ons als een ware duivelskunstenaar door het ruige bergterrein tot op 1320 m. hoogte. Hier begon de tocht een voettocht te worden, die we deze keer zonder gids, doch onder leiding van de heer van Beek zouden maken. Ter wille van de sportiviteit waren we van plan op weg te gaan vóór de gids van de Juvashytte vertrok. Deze was echter al weg met een groep, zodat we wel gedwongen waren tot op de Galdhøpiggen zijn voetspoor te volgen. Aanvankelijk over losse steenmassa's, bereikten we de gletscher, die we in ganzenformatie langzaam stijgend overtrokken. Midden op de gletscher kwamen we een hollands dame met haar dochter tegen, die we al eens eerder ergens hadden ontmoet. Ze hadden het tempo van de gids niet bij kunnen benen en waren alleen op weg terug. Ons aanbod om zich bij ons aan te sluiten aanvaardden ze na enige aarzeling. Aan de overzijde van de gletscher vonden we aan het begin van de steile stijging naar de top de andere helft van het gezin en brachten hier op grote hoogte

de hereniging tot stand. Na een korte rust lieten we de familie achter en begonnen we aan de klim door de rulle sneeuw. Het weer was schitterend en de uitzichten op de geweldige sneeuwellingen om ons heen onbeschrijfelijk mooi en imponerend. Cadeau kregen we het niet, maar om één uur zaten we toch boven op de 2468 m.; op 25 m. na het hoogste plekje van Noorwegen. Het panorama was overweldigend; diep beneden ons de gletschers en om ons heen, tot wijd in de omtrek, de met eeuwige sneeuw bedekte toppen. Een uur lang hebben we in het zonnetje deze pracht zitten bewonderen. We waren overigens niet de enigen, die een dagje uit waren. Er werd druk gezonnebaad. In de sobere hut, die voor een deel onder de sneeuw zat, kon je thee of limonade drinken, maar als je het duistere gangetje instapte, bleek

dit een geheim ijsbaantje te zijn, zodat je meestal zittend naar binnen schoof. De heer van Beek plantte zijn pikkel met een hollands vlaggetje op het hoogste puntje, waarmee de Galdhøpiggen voor eens en voor altijd was bedwongen.

Langs de andere zijde van de berg begon de daling. Soms in snelle vaart glijdend en vallend als uitgelaten kinderen, dan weer voorzichtig in elkaars voetstappen. Eén van de vele Gerda's zakte met één been zo diep in de sneeuw, dat ze uitgegraven moest worden. Af en toe hielden we een korte rust op een rotsplateau en om ongeveer 5 uur zagen we Spiterstulen beneden ons liggen. Er volgde toen nog een straffe daling over begroeide rotsen en daarna een vlakke wandeling langs de beek, die hier uit de gletscher ontspringt. Over een zwiebelend hangbruggetje "sjokten" we om half zeven de huttenverzameling van Spiterstulen binnen. Nadat de slaappleaatsen waren ingedeeld en we ons een beetje hadden opgefrest, zaten we een uurtje later met verbrande koppen in een "smoor"-hete eetzaal

achter een behoorlijk diner, waarvoor de maaltijden door Betsy bereid echter niet onder deden.

De avonduren werden in de recreatiezaal in gepaste vrolijkheid doorgebracht. Onder leiding van de waard werd er gezongen en volksdans, waarbij de familie Spiterstulen in Noors costuum verscheen. Wij werden verzocht een paar hollandsse liedjes te berde te brengen, waar we natuurlijk prompt en met animo gevolg aan gaven! Maar om nu te zeggen: "gut, gut, wat mooi", nee! Om elf uur was het feest ten einde en zochten we onze slaaphutjes op. De meesten van ons sliepen in de "gammele hytte", waar het sterke geslacht boven sliep, (~~was~~ één uitzondering! - de "uitgeefster") en het nog sterkere beneden.

Svelnosbrae

zondag 29 juli

Geheel gevuld met Noors ontbijt stonden we om negen uur startklaar voor de "gammele hytte" om aan de tocht naar de Svelnosbrae te beginnen. Drie van de dames gingen niet mee en zouden die dag terug lopen naar ons basiskamp in Røysheim. Hoewel het journaal dit niet vermeldt, mogen we wel aannemen dat ze er in goede welstand zijn aangekomen, anders hadden we ze twee dagen later wel gemist. Vier en twintig man sterk zwabberden we over het bruggetje en trokken in een gerekte formatie langs de beek. Door een dal, gevuld met rotsen en een keur van keien in grote en hele grote maten, waartussen het afstromende gletscherwater zich een kronkelige en veelvertakte weg zocht, sprongen we geleidelijk naar boven, tot we aan de voet van een bergkam stonden. Hier haalde de gids, die iets later uit Spiterstulen was vertrokken, ons in en ging ons verder voor over de smalle kam. Na een moeizame klim in het hete zonnetje, stonden we tegen half twaalf bij de gletscher. Hier werden de Klimijzers uitgedeeld om onder

je schoenen te binden en ging de gids intussen erg ingewikkeld met touw staan doen. We werden allemaal ingespannen en toen we tezamen een lange lintworm vormden, trokken we de gletscher op. De kop verdween in één van de enorme spleten, de rest van de lintworm volgde. Kronkelend, soms steil omhoog, dan weer omlaag, door spleten en ijspoorten, maakten we een fantastische tocht. De wazige blauw-groene kleur van het ijs maakte er een sprookje van, wat nog versterkt werd door de strak blauwe lucht, die je als een paars plafond wel eens plotseling door een gat kon waarnemen. Het ijs was broos en brokkelig, maar ook liepen we wel tussen ijswanden zo hard als staal.

Af en toe hoorde kraken, maar dat en betekende niet je onderlangs liep elkaar te storten. het als een douche. er snel onderdoor onze bewegings- door 't touw, ge- dat je je lijdzaam druipen. Als bij- kreeg ik een paar hoofd, die de gids tredjes over had. van haar leven. Ze opzij een gat in. lukkig aan het doel ten kon ze weer op matie gehesen worden. stonden we weer op en mochten we naar vermaken op korte een bescheiden hier druk gebruik de prestaties nogal

gids klom intussen, ook op de korte latten, in 20 min. tot het hoogste punt van de gletscher en gleed er in 4 min. met een sierlijke elegance van af. Om ongeveer half vier moest de terugtocht worden aanvaard. Eerst langs de steile kam, later door het dal met de keien, waar het stromende water ons hier en daar tot forse sprongen dwong.

Terug in Spiterstulen verlokten de warme douches ons tot meer dan normale reinheid en kregen we nadien ter ere van St. Olafsdag een diner, dat de toets der smakelijkheid nauwelijks kon doorstaan. De Noren schenen het echter bijzonder lekker te vinden. Wat ons betreft, Olaf mag dan de eerste Christenkoning der Noren geweest zijn, Betsy kookt veel lekkerder!

Vóór het eten, toen we in het gezellige dagverblijf bijeen zaten in afwachting van de dingen die komen gingen, waren we door een mooie, geheel in kleurig breiwerk gestoken gids overvallen met het verzoek, die avond op het St. Olaf's feest enige Hollandse attracties ten beste te geven. Hoewel we geen reizend cabaret-gezelschap waren, was het toch onze eer te na deze uitnodiging van de hand te wijzen en hadden we ons na moeizaam denken tot een drietal nummers opgeschroefd.

Het feest begon met het zingen van stichtelijke liederen; nogal langdurig. Juist toen we er over dachten ons maar terug te trekken,

je een vervaarlijk bleek zo te horen dat de ijsmuur, waar op 't punt stond in Hier en daar lekte Als je bofte, kon je lopen, maar doordat vrijheid beperkt was beurde het menigmaal nat moest laten be- zondere attractie brokken ijs op mijn bij het hakken van Gonny kreeg de schrik gleed uit en schoot Het touw voldeed ge- en met vereende krach- haar plaats in de for- Na 2 uur gletscheren de "veilige" sneeuw believen ons nog wat gletscherski's. Op sneeuwelling werd van gemaakt, waarbij uiteen liepen. De

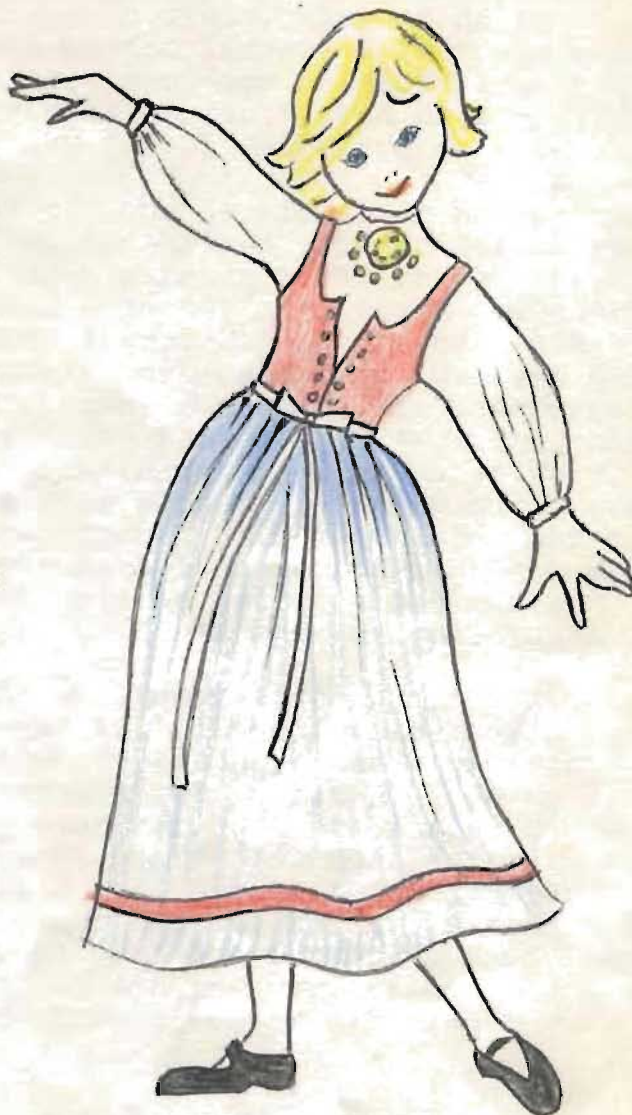
omdat ons optreden niet in dit kader paste, sloeg het feest om naar de meer luchtige kant. Toen het, na het optreden van de volksdancers, onze beurt was, kwam eerst "het kleine mannetje" ter tafel met "de haai, die zo graag eens bruiloft wilde vieren" en daarna werden "in Holland staat een huis" en "de zeven-sprong" met verve gedemonstreerd. Onze mede-hutbewoners waren zo welwillend luidkeels te applaudiseren. Tegen twaalfen trok men in optocht de nog vrij lichte nacht in en werd er een groot vuur van dennetakken ontstoken. De danslustigen zetten hier met begeleiding van een trekharmonica hun draaiend bedrijf nog enige tijd met zwier voort.

maandag 30 juli

Glittertind

Gelijk de Rijn bij Pannerden, zo splitste onze groep zich deze maandagmorgen in 2 delen. Tien gingen er terug naar het kamp in Roysheim, de overige 14 zouden hun stoute schoenen aantrekken en de Glittertind beklimmen, om daarna af te zakken naar Glitterheim. De Glitterheimers vertrokken om 9 uur. Na eerst een minuut of tien met forse pas de weg naar Roysheim gevolgd te hebben, werd zowel de weg als de forse pas verlaten, en volgden we langzaam maar zeker de markering, die ons berg-opwaarts voerde.

Om half tien waren de Roysheimers van start gegaan en zagen na een half uurtje lopen, opmerkzaam gemaakt door enkele zwakke kreten, de andere groep als vliegen hoog tegen de berg kruipen. Deze groep van tien had een gemakkelijke, hoewel wat eentonige wandeling voor de boeg. Zo gering in aantal als ze waren, zagen ze toch nog kans om zich in 2 of 3 groepjes te splitsen. Betsy bijv. wilde op tijd binnen zijn om weer de leiding van de keuken op zich te kunnen nemen, maar anderen hadden het plan opgevat om er nu eens een echt zondags-wandelingetje van te maken. En het moet gezegd worden, het heerlijke weer gaf hier alleszins reden toe. Zo druppelde de één na de andere, na een tocht van bijna 6 uur, waarvan het grootste gedeelte door mooie, koele bossen had gevoerd, het dorp bij Roysheim binnen. Hier kon men zich aan een verfrissende dronk laven, (Fijko ging zich zelfs

in een engelse krant verdiepen!), en daarna werd er nog even flink de pas in gezet. Weldra kwam het kamp in zicht, waar de Røysheimers met gejuich door de drie voorlopers werden ingehaald. Het was wel stilletjes, met zo'n halve bezetting, maar voor de nacht kwam het goed te pas. Gezien de koude ervaringen werden er van de afwezigen enkele slaapzakken "geleend", die een dubbel aangename en verkwikkende rust garandeerden!

Nadat wij 's-morgens diep beneden ons de miniatuur Røysheimers, herkenbaar aan de rode windjacks van de Aartsen, hadden nagezwaaid, werd het dal aan ons oog onttrokken en ging de tocht verder over een hoogvlakte. Herman zagen we hier van tijd tot tijd bezig met enorme stenen, die hij met kracht ter aarde wierp. Bij nader onderzoek bleek het geen afwijking te zijn, maar geologisch onderzoek, waarvan de resultaten gezamenlijk bestudeerd werden. Een brede snel-stromende beek leek weinig bereid ons zonder natte voeten door te laten, maar na enig zoeken in beide richtingen vonden we een plek, waar we al springend van steen op steen droog over konden. We waren nu in een gebied, waar nog duizenden rendieren in het wild leven. De heer van Beek had ze hier op vorige tochten verscheidene keren waar genomen. Helaas waren wij minder gelukkig en moesten het doen met enkele voetprenten, die we ontdekten nabij de plaats waar we onze lunch-pauze hielden.

Na de middagrast moest er echt geklommen worden. Een rijzige, grauwe rotswand, bezaaid met losse keien, eiste al onze inspanning. Ferdinand en Herman spleten met vereende krachten een stuk rots, waarin de blaadjes mica voor het gebruik gereed lagen. Toen we de top van de rotswand bereikten, lag daar een heel erg lange, sterk glooiende sneeuwvlakte op ons te wachten, die ons naar de spits van de Glittertind voerde. Aanvankelijk was de sneeuw tamelijk zacht, zodat we er nogal eens inzakten. Later werd het harder en ging het gemakkelijker, wat niet wil zeggen dat het een eenvoudig wandelingetje was. Bindeloos zigzaggend werd het een bar vermoeiende geschiedenis, met tot gevolg, dat de groep steeds verder uit elkaar werd getrokken. Toen de snelste lopers al uit het gezicht waren, liepen de laatsten nog pas halverwege.

Onze moeite werd echter ruimschoots beloond met een fantastisch uitzicht boven op de top, waar het ondanks het zonnetje vinnig koud was. De eerst aangekomenen hadden daar het meeste van te lijden en liepen blauw aan. Een poging mijnerzijds om de heer van Beek te overtuigen van de ernst der toestand en een beroep te doen op zijn "cognac voor noodgevallen" leed helaas schipbreuk. De hut, die hier hoort te staan, is in de loop der laatste jaren van lieverlede

maar afdoende onder de sneeuw verdwenen en wordt voorshands niet terug verwacht. Daar overal om ons heen zware buien kwamen opzetten, toefden we hier niet langer dan nodig was. De afdaling ging vrij snel, maar nogal ongemakkelijk. Van glijden was geen sprake. De sneeuw, die de laatste veertien dagen ook van het zonnetje had genoten, was te

zacht geworden, zodat we er elk ogenblik tot over de knieën inzakten. Hoelager we kwamen, hoe natter de sneeuw werd, met als gevolg 14 paar uiterst natte voeten. Intussen was de lucht helemaal dicht getrokken en viel de Glittertind nergens meer te ontdekken. Het laatste deel van de tocht, stappend van steen op steen, af en toe door een beek of een plek papperige brei, was tamelijk grauw en triest. Om 6 uur bereikten we Glitterheim, waar we in de droogkamer van de hut onze natte schoenen en sokken onderbrachten. De lucht in dit hokje was om begrijpelijke redenen om te snijden. In het behagelijk warme dagverblijf wachtten we het diner af, dat, hoewel het ons goed smaakte, toch deed denken aan het St. Olafsvoer van de vorige dag. Zeer voldaan over de kostelijke tocht, zaten we 's-avonds met verbrande koppen nog wat gezellig bijeen. Maar ondanks de prettige sfeer, waar de open haard en de petroleumlampjes het hunne toe bijdroegen, duurde het niet lang vóór de eersten hun slaaphut opzochten.

Van Røysheim en Glitterheim

dinsdag 31 juli

naar Besheim.

Het was rustig, die morgen in Røysheim. De tenten van de afwezigen waren de avond tevoren al afgebroken en zo behoefde men zich niet te haasten. Tegen half-tien reed de half-lege bus het erf van Boer Repp weer af; een schoon grasveldje achter latend en hartelijk nagezwaaid door de hele familie. De Otta volgende, werd in een dik kwartier Lom bereikt, waar enkelen nog een stasfkerkje bezochten en er weer gezellig werd koffie gedronken en gewinkeld. Daar dit het laatste enigszins belangrijke plaatsje was vóór Oslo, werd er van geprofiteerd om vast souvenirs in te slaan. Vooral ijsmutsen en handschoenen in Noors patroon gebreid waren in trek (gedachtig het barre Hollandse klimaat). Om elf uur ging het weer door in de richting Randen, van waar af de Otta op eigen gelegenheid verder moest, want hier gooide Iemke het roer om en koerste in zuidelijke richting. Tussen Lom en Randen was intussen, zonder feestelijk vertoon, het meest noordelijke punt gepasseerd.

Over de beroemde bergroute dwars door het hart van Jotunheimen, wat "woonstee der reuzen" betekent, werd een onvergetelijk mooie rit gemaakt. Onderweg werden heel jonge dennetjes met wortel en al gerooïd om ze in Holland in de tuin over te planten. Een kilometer of vijf voor Bessheim, het was intussen gaan regenen, liepen 2 dames, die liefderijk in de bus werden opgenomen, omdat het helemaal niet zo leuk is in de regen te wandelen. Ze bleken in Kristiansand te wonen en waren met vakantie in Besheim. Het hotel waar ze logeerden, was hetzelfde waar onze Koninklijke familie ook eens gelogeerd had. Bij de camping-place Besheim had niemand zin de bus uit te gaan. Het was zo koud en het zag er zo verlaten en ongezellig uit. Er stond maar één tent en die werd, naar later bleek, bewoond door een stel Groningers. Wel een typische ontmoeting, zo afgelegen in het woeste, hoge noorden. Je verwacht daar niet zo gauw landgenoten tegen te komen. Toen toch maar besloten werd te gaan aanpakken, stonden al snel alle tentjes overeind en werd in afwachting van de thuiskomst van de Glitterheimers het eten klaar gemaakt en thee gezet. Er was die dag 94 km afgelegd.

Om nu de belevenissen van het andere deel van de groep te volgen, die liepen die morgen om acht uur rond de ontbijttafel in Glitterheim. Gonnie en Kitty, die samen een slaapkamer deelden, hadden zich een uur vergist en moesten zich haasten om de achterstand in te halen.

Met bedekte lucht lieten we om negen uur de hut achter ons. Aanvankelijk ontmoetten we weer veel stenen, waar ze er in Noorwegen heel wat van schijnen te hebben, en bracht de tocht ons weinig meer afwisseling dan af en toe een klein beetje miezer-regen. Eén moment dachten we, dat onze stille hoop, toch nog racebeesten te zien te krijgen, in vervulling zou gaan. Maar het verschijnsel, dat in snelle vaart op ons af kwam, bleek bij nadere beschouwing geen ren - dier, maar een ren - mens te zijn, dat ons in gestrekte draf, geheel compleet met rugzak en noorse muts, passeerde.

Om de pashoogte op 1700 m. te bereiken, behoefden we niet veel te klimmen, want we waren in Glitterheim op 1275 m. begonnen. Op het hoogste punt kregen we een mooi gezicht op de Russvatn beneden ons. Na een korte afdaling, wandelden we enkele uren langs de oever van dit reusachtige meer. Op een gezellig plekje bij een wankel bruggetje, hoog boven een beek, hielden we lunchpauze. Er passeerden ons hier een paar keer enkele wandelaars, waaronder een grote hond, die de brug niet over dorst, en de voorkeur gaf aan het wild stromende water. Marten maakte er een sport van om juist als deze passanten midden op het bruggetje waren, een papieren zak tot ontploffing te

34
brengen, wat natuurlijk een geweldige schrik-neurose veroorzaakte.

Aan het eind van het meer hoopten we een hut te vinden, waar we wat te drinken konden krijgen. De hut stond er wel en zelfs een bordje "verboden te vissen", (wat we niet eens van plan waren), maar drinken, ho maar. In plaats daarvan begon het te regenen, flink te regenen zelfs, en moesten de regenjassen aan. Vooral de mannen vertoonden daarbij een grote verscheidenheid van malle petjes. Verpakt in plastic, kregen we nu nog een korte, maar stevige klim, om boven geheel in de wolken te verdwijnen. Toen het weer wat opklaarde, zagen we diep beneden ons Besheim en de bekende oranje tentjes. Na een afdaling tot op 964 m., wandelden we om ongeveer vijf uur het kamp binnen, waar we met een lekkere mok thee en een stukje kaas van Aarts Sr. ontvangen werden. Onze tentjes stonden al overeind en zelfs de luchtbedden waren reeds opgepompt, waar we bijzonder gelukkig mee waren. De kabouterpjes waren kennelijk bezig geweest. Dit verklaart ook de metamorfose van de drie Aartsen, die zich tijdens onze afwezigheid ontwikkeld hadden tot reuze kabouters, hetgeen direct in het oog sprong door hun rode puntmutsen. Het eten van Betsy smaakte ons deze keer wel heel erg lekker. Het bleef die avond regenachtig en de meesten lagen dan ook al vroeg op één oor.

Van Besheim naar Oslo

woensdag 1 augustus

Het opstaan ging niet van harte. Het was mistig en miezerig en liever waren we gebleven. Maar vroeg mogelijk. Was het ook zaak en daarom stapte tegenzin heen. begon in de was er niet zo lieverlede we volop genatuur, voor uiltjes werden lager kwamen en werd de la Fagernes, gewoonlijk Dokka, waar een werd. Na koffie te hebben, werd benen te strekken. ken tijd weer in Miep Vlek. In de haar dooie gemak Alsof er geen was, vertrokken voorbij, quasië bezorgden het haar leven, die

nog wat onder de wol omdat we die dag zo in Oslo wilden aankomen dat we tijdig vertrokken, ten we flink over onze De tocht naar het zuiden regen en aanvankelijk veel te zien. Maar van knapte het op en konden niet van de schone zover er althans geen geknapt. Naarmate we zagen we minder sneeuw begroeiing weelderiger, waar onze schaatsploeg traint, kwamen we in half uurtje gepauseerd en smørebrød genuttigd er wat gewinkeld om de Toen we op de afgesprode bus zaten, misten we verte zagen we haar op nog winkeltjes kijken. vuiltje aan de lucht we en reden we haar zonder wat te zien. We arme mens de schrik van echter gauw over was

toen Iemke stopte en ze even later veilig aan boord werd gehesen.

Na eerst nog een 50 km. de Randsfjord gevolgd te hebben, reden we na een rit van 277 km. vroeg in de middag Oslo binnen. Na een kort oponthoud in het centrum, om een dikke stapel post uit Holland in ontvangst te nemen, reden we er aan de andere kant weer uit, op weg naar de Bogstad Leirplass. In een vlot tempo werd hier het kamp overeind geholpen en de nodige voorbereidingen voor het eten getroffen. Tussen de bedrijven door werd er ook nog hevig gedouched, gewassen, geschoren en schoenen gepoetst. Het resultaat was overdonderend. De meisjes met vlotte jurkjes, de mannen (voelt U de fijne nuance) met vouwen in hun broek, gekamde haren met echte scheidingen, geschoren gezichten; kortom, het was een lust voor het oog. Piet en Ferdinand waren compleet onherkenbaar met blote wangen!

Om zes uur, na een passende maaltijd, schreed het hele opgestreken gezelschap naar de bus om zich door Iemke te laten rond toeren. Bij Holmenkollen bekeken we de geweldige ski-springschans en ook de oude springschans en bobsleebaan. Nog iets verder bij het restaurant Frognerseteren, bestaande uit enkele prachtige oude Noorse huizen, hadden we van 550 m. hoogte een zeldzaam mooi gezicht op de stad en de Oslofjord. Hierna brachten we een langdurig bezoek aan het Frognerpark, aan het gedeelte waarin de Noorse beeldhouwer Vigeland, in opdracht van de gemeente Oslo, permanent zijn kunstwerken exposeert.

Terug in het stads-centrum werd de bus bij de haven achter gelaten en ging ieder zijns weegs voor een wandeling langs de Karl Johansgate, een kopje koffie op een terrasje of een kijkje in het station van de ondergrondse Holmenkollen tram. Om tien uur vonden we elkaar weer terug in het restaurant Pavillion. Terug naar het kamp reed Iemke zogenaamd verkeerd. Dit bleek echter doorgestoken kaart te zijn, want hij bracht ons naar een punt, van waar we een sprookjesachtig uitzicht hadden op de verlichte stad. Henk en Fijko waren zo enthousiast, dat ze op hun buik rond scharrelden om onder een hek door foto's van dit grootse schouwspel te maken. Tegen half twaalf arriveerden we weer op de kampeerplaats, (waar alles al in diepe rust was en we dan ook eigenlijk niet met de bus mochten binnen rijden) en waren we het er roerend over eens dat het minder vermoeiend is om 8 uur in de bergen rond te lopen dan 4 uur in de stad.

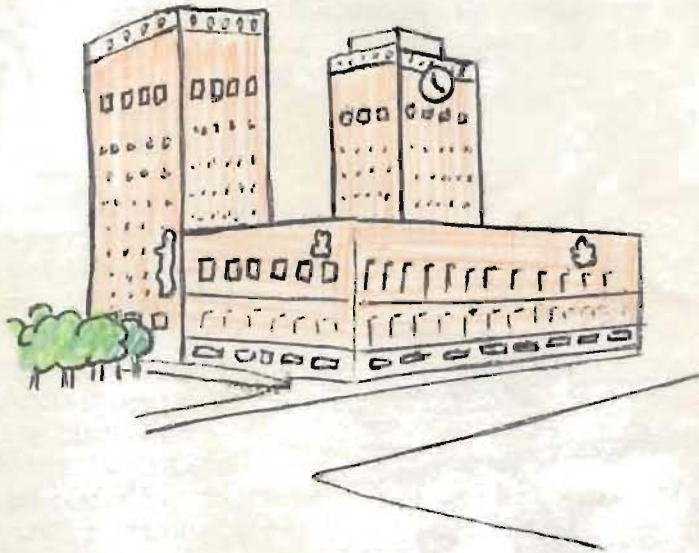
O S L O
=====

donderdag 2 augustus

De laatste nacht op Noorse bodem was ten einde. De volgende nacht zouden we dobberend doorbrengen op het Skagerak en kattedag. Omdat de bus niet met de boot naar Frederikshaven mee kon, zou Iemke ons tijdelijk verlaten en naar Kristiansand rijden, om daar de boot naar Hirtshals te nemen en ons daarna in Frederikshaven te komen ophalen. Het kamp werd dus afgebroken en alle bagage, behalve de handbagage, in de bus geladen. Iemke bracht ons nog naar de kade, waar we onze spullen in depôt gaven en zette ons toen achter het stadhuis af. De familie Aarts en Gonnig, die vorig jaar de tocht ook gemaakt hadden, gingen met Iemke mee, om ook het zuid-oostelijk gebied van Noorwegen eens te zien.

Om tien uur ging het stadhuis voor het publiek open en nadat

wij het reliëf-
aan de gevels
bekeken hadden
eersten die
De ontvangst-
grootste schil-
en de prachtige
zonder mooi en
een gevoel van
heid, wat nog
wordt als het
ken laat horen.
trap komt men
waar een schit-
moderne gobe-
en reliëfs te
het bezoek aan
spreidden we
Er werd druk
souvenirs ge-
kwam je reis-

en beeldhouwwerk
en in de galerij
waren wij de
binnen stapten.
hall met het
derij ter wereld
fresco's, is bij-
geeft de bezoeker
rust en plechtig-
geaccentueerd
orgel zijn klan-
Langs een brede
in de feestzalen,
terende collectie
lins, schilderijen
bewonderen is. Na
het stadhuis ver-
ons door de stad.
gewinkeld en naar
zocht en overal
genoten tegen.

Om twee uur was het verzamelen geblazen bij de haven om met een bootje naar Bygdøy te gaan. Hier bekeken we het Kon Tiki-vlot van balsa-stammen, waarmee Thor Heyerdahl en zijn 5 vrienden een vaart van 8.000 km., van Peru naar Polinesië, over de Stille Oceaan maakten. Het poolschip "de Fram" werd onderste boven en binnenste buiten gekeerd. Welhaast onbegrijpelijk hoe met zo'n nietig scheepje de beide polen bereikt konden worden. Na een korte wandeling in de hete zon, kwamen we bij de Vikingschepen, die ook aan een nauwkeurig onderzoek werden onderworpen en waarbij de heer van Beek explicatie gaf. Hierna hadden de meesten genoeg van het lopen en kijken, maar enkele niet te remmen enthousiastelingen gingen nog naar het Volksmuseum, waar een rijke verzameling oude Noorse huizen, waarvan sommigen geheel in oude stijl ingericht, uit alle delen van Noorwegen bijeen is gebracht. Dit openluchtmuseum is voor liefhebbers de moeite van een bezoek ten volle waard.

Om 8 uur moesten we dan toch werkelijk afscheid van dit mooie Noorwegen nemen en om 9 uur zagen we met weemoed hoe de trossen werden los gegooid. We probeerden wat vertier te zoeken op het bovendek, waar het echter al gauw te koud werd, of zochten ons heil in de salon, waar je uren-lang kon wachten op een consumptie. Om 11 uur werd het buffet gesloten en de lichten gedoofd, zodat we toen onze hutten maar opzochten. Hier bleek een temperatuur te heersen, die bijna niet te verdragen was, en enkelen prefereerden dan ook de nacht door te brengen op één van de banken in het salon. Intussen waren we de Oslofjord uitgevaren en begon de boot baldadig te hobbelen, hetgeen tot gevolg had, dat ik tijdens een escapade naar het dek moeite had om overeind te blijven en op de rand van zeeziekte verkeerde.

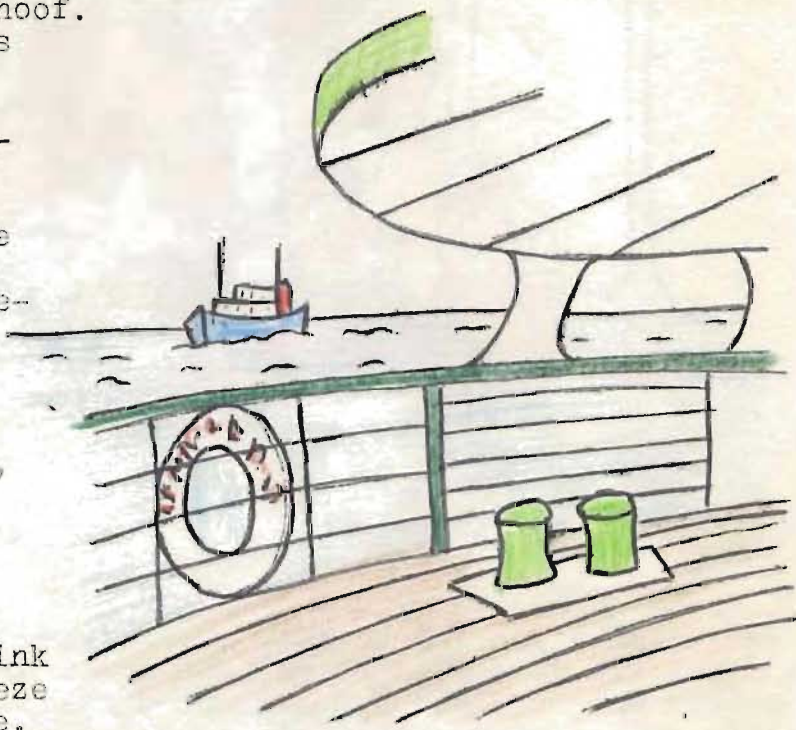
Van Frederikshaven naar kaltenkirchen.

vrijdag 3 augustus

Toen ik vroeg in de ochtend op het dek een kijkje ging nemen en niet anders verwachtte dan de eerste te zijn, stond Piet al op het

achterdek in het nog zwakke zonnetje van het zeeleven te genieten. De boot gedroeg zich aan merkkelijk minder dartel dan 's-nachts. De kust van Jutland, die we aan stuurboord al duidelijk konden onderscheiden, had blijkbaar een kalmerende invloed op het Kattegat, dat er vrijwel onbewogen bij lag. Af en toe ontmoetten we een uitvarende boot, die ons stil voorbij schoof.

Het ontbijt aan boord was maar sobertjes, zeker in vergelijking met wat we in Noorwegen op dat gebied hadden ervaren. Om half tien liepen we de haven van Frederikshaven binnen en zagen we in de verte de bus al staan, waarvan de levende inhoud ons minzaam toewuifde. Als bijzonder aardige attentie werden we met een boeket bloemen door de dames verwelkomd. We hadden die dag een lange busrit voor de boeg, dus zochten we zonder dralen onze plaatsen in de bus op en nam Iemke het gaspedaal ter voet. De wegen in Denemarken zijn aanzienlijk beter dan in Noorwegen, zodat we in een flink tempo door Jutland trokken; deze keer langs de oostelijke route.

De 3-baans wegen zijn hier bijzonder goed aangegeven, door de middenbaan van een donkerder asfaltlaag te voorzien dan de 2 buitenbanen. Na het ruige Noorwegen viel het sappige en welvarende, maar veel minder boeiende landschap van Denemarken duidelijk op.

Via Aalborg en Randers bereikten we omstreeks het middaguur Aarhus, waar we een lunchpauze hielden. Enkel van ons brachten nog een bezoek aan het openluchtmuseum "den Gamle Bý", dat, naar ik heb horen verluiden, veel minder interessant is dan het Volkmuseum in Oslo. Na de lunch reden we over Horsens, Vejla, Kolding, Haderslev en Aabenraa tot de Deens-Duitse grens bij Flensburg, waar we tijdens het inklaan van de bus even onze benen konden strekken en zo.

Om de lange rit iets te onderbreken, stelde de heer van Beek voor om de beurt een verhaaltje te vertellen, en was hij zelf begonnen met een zeer interessant relaas over zijn reis naar de Noordkaap en zijn bezoek aan Rusland. Kostelijk amuseerden we ons met zijn blote ervaringen in het oververhitte saunabad in Finland. Zijn voorbeeld had inderdaad reacties tengevolge en meerdere verhalen volgden.

Vrij laat, als ik me goed herinner was het al tegen negenen, reden we na een rit van 524 km het kampeerterrein "Onkel Toms Hütte" bij Kaltenkirchen op, ongeveer 25 km vóór Hamburg. Het was een druk bezet terrein en onder de ogen van kampeerders uit vele landen, zetten we in record-tijd model ons kamp op. Een half uur na aankomst stonden alle tenten, was de bagage geborgen en stonden de aardappelen, geschild en wel, op het gas. Nog een half uur later zaten we in en om de keukentent te eten. Het was wel vreemd, dat het hier weer vroeg donker was en daar het ook nog begon te regenen, zijn we maar gauw aan onze laatste kampnacht begonnen.

Van kaltenkirchen naar Deventer

zaterdag 4 augustus

Het regende en het zou de eerste keer worden, dat we in de regen het kamp moesten opbreken. Om te voorkomen dat de hele boel kletsnat werd, ging eerst alle ingepakte bagage in de keukentent, daarna werden de tenten afgebroken en in de bus gebracht, toen de bagage en tot slot de keukentent. Annie had daarbij het volle genot van haar parapluie. Van onder haar afdakje klonken de aanwijzingen om haar spullen geborgen te krijgen. Een half uur later dan gepland, reden we om half acht af. Door de stromende regen kregen we niet veel van Hamburg te zien, maar op de autobahn naar Bremen raakte het een beetje uitgerogend. Interessant was de tocht nu niet meer en om de tijd te doden en Iemke bezig te houden, werden met vereende krachten allerhande liederen afgescheiden, zowel vrolijke, zoals "Hup Marianneke", als sombere, zoals "Het karretje op de zandweg".

Na de koffie "mit kuche", ik meen dat het in Delmenhorst was, nam de heer van Beek het woord om mede te delen dat hij het woord niet nam, maar dat er nog een reiscommissie benoemd moest worden, ter behandeling van allerlei ingewikkelde, doch blijkbaar noodzakelijk akkevietjes met de N.R.V., en desgewenst ook een reüniecommissie. Aangezien het laatste onzes inziens verreweg het belangrijkste was, werd dat punt eerst behandeld en werden Non, Gerda Köpcke en Wies, alle drie uit Apeldoorn, verkozen om een week-end op 27/28 oktober voor te bereiden, zo mogelijk in Lunteren. Voor de reiscommissie werden Henk en Fijko aangezocht om onze belangen naar beste weten en kunnen te behartigen. Beiden accepteerden zij deze opdracht. Intussen begonnen we al aardig de Nederlandse grens te naderen, die een half uurtje later zonder slag of stoot gepasseerd werd. In de tijd, die nu nog nodig was om via Oldenzaal en Hengelo naar Deventer te rijden, stak ik mijn licht eens op bij Betsy, die mij toevertrouwde dat er flink gebuffeld was en dat we gezamenlijk 100 kilo aardappelen, 200 broden en de inhoud van 130 blikken soldaat hadden gemaakt. Gauw heb ik toen even berekend dat, als ik

alleen was geweest, ik ruim anderhalf jaar weg had kunnen blijven. Ik had dan natuurlijk wel erg moeten sjouwen, vooral in het begin, en het zou heel erg ongezellig zijn geweest, zo in m'n eentje.

Na een rit van 350 km stond in Deventer bij hotel Leeuwenbrug, op voorspraak van Henk, de gedekte tafel al op ons te wachten en deed de laatste gezamenlijke maaltijd goed zijn best ons troost te bezorgen. Het afscheid kwam nu nabij en met een zekere weemoed, maar ook met veel genoegen, dachten we terug aan de machtige tocht die we nu achter de rug hadden; aan de goede vriendschap, die we van elkaar hadden ondervonden; aan het weer, dat ons zo goed als nooit in de steek had gelaten, en vooral ook aan de vele goede zorgen, die we van de staf genoten hadden. Iemke, die ons met de bus op de meest onwaarschijnlijke en mooie plekjes had gebracht, solide en met vaardige hand, en achter wiens rug we ons steeds volkomen veilig hadden gevoeld; Betsy, die als een moeder er voor zorgde dat we op tijd een goede en smakelijke maaltijd voorgescheteld kregen; en "last, but not least" de Baas, die alles zo regelde, dat het voor iedereen plezierig was, die alom tegenwoordig was, die overal van wist te vertellen; kortom, die deze vakantie gemaakt had. Een pracht vakantie! Het was ook heel plezierig voor ons te horen, dat de heer van Beek deze tocht rangschikte onder de best geslaagde tochten die hij had geleid en dat Iemke, die ook zijn sporen op dit gebied wel verdiend heeft, dit roerend met hem eens was.

Na het diner hadden we het druk met afscheid nemen. De noorderlingen gingen met Iemke in een vers aangevoerde bus noordwaarts, het oosten bleef waar het was en de rest ging met een nieuwe chauffeur westwaarts. In Apeldoorn werd de reünie-commissie gelost, op Ennerveld gingen de tenten er uit en de rest ten slotte voor het station in Utrecht. En hiermede was dan de hele troep opgelost en een eind gekomen aan een onvergetelijke vakantie.

Apeldoorn

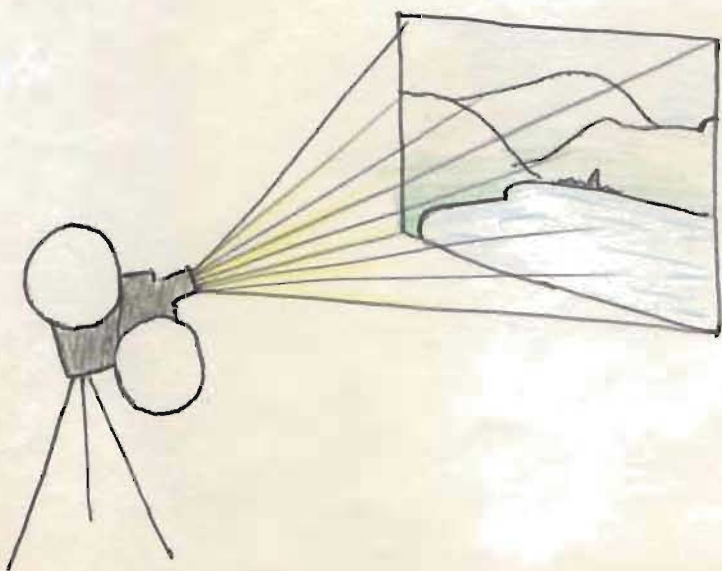
27/28 oktober

De reünie-commissie heeft haar werk goed gedaan. Daar de jeugdherberg in Lunteren niet beschikbaar was voor dit week-end, is het "De Grote Beek" in Apeldoorn geworden.

En daar zijn we dan nu voor enkele uren weer verenigd. Er zal heel wat te kijken zijn aan foto's, dia's en films en vooral de dames zullen wel het één en ander te praten hebben.

Nu is ook de tijd gekomen ieder een reisverslag aan te bieden. Ik doe dit hierbij en spreek daarbij de hoop uit, dat dit verslag er toe zal mogen bijdragen om deze vakantie nog vele jaren in onze herinnering te bewaren en dat deze herinnering even plezierig zal zijn als die van Fri en mij.

Jeen

NEDERLANDSCHE REISVEREENIGING

KANTOREN TE DEN HAAG — AMSTERDAM — ROTTERDAM — UTRECHT — GRONINGEN — ARNHEM — HEERLEN

CENTRAAL BUREAU

ZEESTRAAT 98-104 POSTBUS 154

GEOPEND: 9-17 UUR, ZATERDAG 9-13 UUR

- O P G E R I C H T 1906
- T E L E F O O N 184800
- T E L E X 32144
- P O S T R E K E N I N G No. 33333
- B a n k r e k. T W E N T S C H E B A N K
- T E L.-A D R E S: N E D E R V E R

De heer G. Voortman
Sinaasappelstraat 108
D E N H A A G

ERKEND DOOR DE NEDERL. REISKAMER
OFFICIEEL ORGAAN 'REIZEN EN TREKKEN'

UW BRIEF VAN	AFDELING	DICTAAT	TEL TOESTEL	
30-10-62	Direktie	vZw/H	80	DEN HAAG, 1 november 1962

Geachte heer Voortman,

Met bijzonder veel erkentelijkheid maak ik melding van de goede ontvangst van uw buitengewoon aantrekkelijk reisverslag van de kampeerreis welke u deze zomer onder auspiciën der NRV naar Noorwegen hebt gemaakt. Ik vind het verslag enig en ook qua uitvoering bijzonder geslaagd. Hartelijk dank hiervoor.

Het was even een vreemde gewaarwording toen ik bij uw zending een tweede brief aantrof waarin u ons mededeling doet dat het lidmaatschap van u en uw vrouw per 1 januari a.s. moet vervallen. Als een dergelijke brief zonder motivering binnenkomt gaat onze Ledenadministratie door allerlei enquête-formulieren etc. onderzoeken wat de reden van dit bedanken is.

Dit nu zou ik in dit geval gaarne willen voorkomen want er zal wel een goede reden zijn om u niet met allerlei formulieren met vragen e.d. lastig te vallen.

Misschien wilt u mij, desnoods per telefoon, mededelen wat de reden van uw bedanken is.

Met de meeste hoogachting,

C. van Zwijndregt
Direkteur

De NRV: Raad en Daad op Reisgebied!

Terzake van opdrachten, door ons aangenomen, doorgegeven of uitgevoerd, hetzij als tussenpersoon of anderszins en van inlichtingen door ons verstrekt, kan onzerzijds geen aansprakelijkheid worden aanvaard. Op al onze verbintenissen is Nederlands recht toepasselijk tenzij uitdrukkelijk anders bepaald.

4 Nov.

Geachte fam. Noutman.

Stuur mij de bestelde foto. Wij genieten nog
in de familie met ons van het heerlijk verroozde
verloof. Het brengt om meer sterker bij de onvoorzekerde
vacantie. Veel succes van de tocht van
het volgende jaar.

Vriendelijke groeten van
Gerda Boeder
Pim de Groot.

Opeldorn 5-11-'62

Beste mevrouw en Mijnheer Vootman,

Hierbij de bestelde foto's. Ze waren al een
poosje klaar, maar ik had geen tijd om ze eerder
te sturen. Ik zit namelijk altijd in tijdnood,
met het gevolg dat ik geen lange brieven kan
schrijven.

Ujonge, wat heb ik genoten van het overlag. Het
is werkelijk meestertijde. Mijn moeder heeft gewoon
de hele reis meegenoten op deze manier.

Hebt U de reünie ook zo gezellig gevonden?
Ik draai er een punt aan en wens U het aller-
beste met de hartelijke groeten van

Wies.

Amsterdam, 15 nov. '62

Beste mevrouw Tri en meneer Geer,

Mag ik u in de allereerste plaats mijn complimenten maken voor 't geestige reisverslag. Ik vraag me af hoe u dat allemaal nog zo goed wilt. Was dat aan de hand van de aantekeningen of uw eigen herinnering? Ik heb af en toe Ritten grinniken, zoals b.v. met dat gestelwel, dat ze bij Nies in haar slaapzak hadden geleegd. Ik was het alweer jinaal vergeten. De afloop kan ik u wel vertellen. Ze heeft niet gegild (waar wij wel op hoorden) maar de stof lijkt leuk de tent weer uit met zo snel als ze naar binnen ging. Ze was rich naar geschrokken.

En de die je steeds weer nieuwe herinneringen, net als met de foto's die ik nu van de anderen heb gekregen. Je eigen foto's kun je wel dromen en juist op de foto's van de anderen die je weer nieuwe dingen die je eigenlijk weer vergeten was. Blijft u ook al foto's van anderen ontvangen? Vandaag j.l. heb ik weer de dia's van Gen geleed. We waren bij de fam. Aerts. Ze vroegen mij u de hartelijke groeten te doen.

De baan in Noorwegen, waar Jan en ik op af waren
gegaan gaat niet door, want hi dat Riekelhuis
nemen ze alleen gediplomeerde verpleegsters.

Maar zal die noorse pater bij een ander Riekelhuis
proberen in Porsgrunn (± 90 km ten ZW van Oslo aan
de zuidkust). Mocht dat ook niet lukken, dan
gaan we tens naar de noorse consul hier in
Amsterdam

Als we in Norge zitten zullen we u een kaart sturen
(maar misschien komen we er wel nooit)

Totussen, misschien tot diens, en de hartelijke groeten
mit 't Konoc Duwendrecht.

X Kitty

A'dam 18 nov '62.

Beste Fri en Geer,

In hartelijke dank heb ik jullie foto's ontvangen. Tot mijn schande ben ik met mijn kwart-witje nog later dan jullie met je kleurenfoto's. Ik was zo stom geweest om vergisningen te begaan bij de bestellingen, zodat ik later weer corrigeren moest. Ik hoop dat ze even welkom blijven en voor jullie een prettige herinnering mogen vormen aan onze grammentijke vakantie reis.

Ik heb het verslag van de reis met bijzonder veel genoegen gelezen. Je hebt er slag van om een goed smeuk geschreven verhaal te produceren. Het vormt voor mij een prachtige herinnering. De geestige uitbeeldingen van Fri verlichten het geheel op een bijzonder prettige manier.

Tot slot wil ik jullie van harte bedanken voor de prettige kameradschap en voor jullie bijdrage tot de sfeer van de groep.

Het allerbeste en de hartelijke groeten van
piet Vrank.

Amsterdam 19/11-62

Beste Fri en Pees,

Jullie foto's met dank ontvangen, en
hierbij de door jullie bestelde. Fijn he-
als je alles binnen hebt en je kunt je album
gaan klaar maken; dan beleef je alles weer
opnieuw met het bekijken van de foto's;
Ik heb me reuze geamuseerd met
verslag. Verscheidene van mijn kennissen
en familie leden eveneens; 't is nu nog in
omloop. Mijn moeder vond dat we ons heel
te veel ingespannen hebben; 't is suggestief is
't geschreven dat ze er bij heeft zitten
grinzen; maar wij draaiden er onze hand
niet voor om he. Achteraf kun je zo lekker
opscheppen dat je 't op je doore jukertje af kon.
Wie weet hoe gauw we hier weer kunnen gaan
smeenshappen, als 't weer een beetje "meewerht"
Verleden week maar dat ben ik nog in Den Haag
gewest om de Perzische kunst tentoonstelling te
bewonderen. Daar zijn deze maanden heerlijk voor
he om alle culturele evenementen af te lopen
en wat dat betreft komen we in de grote steden
goed te kort; ik ben tenminste ook trouw
klaar voor het concert gebouwd en de musea hier.
Doh ik wens jullie 't allerbeste toe.
Heel veel groeten van
Dies